Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul II Nr. 120
Marți 21 iunie 1955

4 pagini
Prețul 20 bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

Pacea—bunul cel mai de preț al omenirii

Mîine se deschid la Helsinki lucrările Adunării Mondiale a Păcii, convocată din inițiativa Consiliului Mondial al Păcii. In capitala Finlandei se vor intîlni circa 2.000 de delegați din 75 de țări, care timp de o săptămînă, de la 22 pînă la 29 iunie, vor discuta împreună cum poate fi apărată pacea — bunul cel mai de preț al omenirii.

Istoria mișcării pentru pace nu a mai cunoscut încă o manifestare de asemenea măreție. La marea Adunare vor lua parte nu numai oameni de diferite naționalități, ci și oameni cu cele mai felurite profesii, vederi politice și credințe religioase. Alături de luptători cunoscuți pentru pace, de la tribuna Adunării vor vorbi bancheri și industriași, comercianți, miniștri ai unor state capitaliste, foști conducători de guverne burgheze, reprezentanți ai cultelor, senatori și generali, profesori universitari, oameni de artă și cultură și sportivi de frunte. Poate că pe aceeași bancă, alături de țăranul romîn Eremie Pîrdău va sta bancherul brazilian Fernandes Pacheco, ministrul indonezian Siradjudin Abbas sau generalul Lazaro Cardenas, fostul președinte al Mexicului. Eremie Pîrdău și Fernandes Pacheco vorbesc limbi diferite, au obiceiuri și credințe religioase deosebite, fac parte din pături sociale între care nu poate exista vreo asemănare. Cu toate acestea, cînd e vorba de apărarea păcii, ei — și asemeni lor, sutele de delegați ce vor fi prezenți la marea Adunare, atît de deosebiți prin profesiile și convingerile lor — vor putea găsi căi care să ducă la slăbirea încordării internaționale și asigurarea unei colaborări pașnice între popoare.

Ințelegerea între oameni cu convingeri politice și religioase atît de deosebite arată cît de populară este astăzi cauza păcii. In apărarea păcii se ridică cele mai largi pături sociale. Mase tot mai largi de oameni, care în trecut stăteau pasivi, își manifestă astăzi dorința de a lupta pentru biruința ideii conviețuirii pașnice între țări și popoare.

Adunarea Mondială a Păcii va discuta probleme care interesează îndeaproape toate popoarele lumii și a căror rezolvare are o uriașă importanță pentru menținerea și întărirea păcii în lume. Printre aceste probleme se numără reducerea înarmărilor și interzicerea armei atomice, securitatea și colaborarea între națiuni, respectarea independenței statelor. Adunarea Mondială de la Helsinki nu-și pune ca scop adoptarea unei rezoluții prin votul majorității. Ea va căuta să găsească posibilitatea pentru a pune de acord diferite păreri și interese ale tuturor reprezentanților, în scopul ca noi și noi categorii de oameni să intre în uriașul șuvoi al mișcării pentru pace.

Spre delegațiile care se află deja la Helsinki sau mai sînt încă pe drum, se îndreaptă gîndurile popoarelor. Multe popoare au trimis delegații numeroase și nu a fost de loc ușor. Pentru a-i trimite cale de 10.000 de kilometri pe cei 60 de delegați ai săi, poporul japonez a pus în vînzare cărți poștale speciale care costă... 125 metri de drum. Pentru drumul unui singur delegat trebuiau vîndute 80.000 de asemenea cărți poștale.

Dar cîte fapte minunate nu se pot spune despre cei care se află astăzi în capitala Finlandei și despre cei care i-au trimis! Indianul Sri Sushil Roy a bătut un adevărat record, strîngînd în cinstea Adunării peste 14.000 de iscălituri pe Apelul care condamnă pregătirea unui război atomic. Cunoscutul om politic Edouard Herriot, în ciuda bătrîneții și a bolii de care suferă, a pornit spre Helsinki în fruntea delegației poporului francez, al cărei conducător de onoare este.

Lucrările Adunării Mondiale pentru Pace au loc în condițiile micșorării încordării în relațiile internaționale, care a început ca urmare a eforturilor permanente depuse de guvernul sovietic. Evenimentele politice internaționale din ultimul timp dovedesc încăodată că conviețuirea pașnică dintre toate națiunile, indiferent de orînduirea lor socială și de stat, este nu numai necesară, dar și pe deplin posibilă.

Poporul nostru, care a cunoscut urgia războiului și care își închină acum forțele muncii pașnice, constructive, întîmpină cu bucurie și încredere marea Adunare Mondială pentru Pace. Prin cele 11.680.215 semnături strînse în întreaga țară pe Apelul împotriva pregătirii războiului atomic, prin munca sa de fiecare zi, el a demonstrat și demonstrează cu putere hotărîrea sa neclintită de a depune — alături de toate popoarele lumii — toate eforturile pentru a contribui la înfrînarea ațîțătorilor la război, la apărarea vieții sale noi. Adunarea reprezentanților mișcării pentru apărarea păcii din R.P.R. a constituit o puternică manifestare a voinței întregului nostru popor de a apăra pînă la capăt cauza păcii și prieteniei între popoare.

Trimițîndu-și reprezentanții săi la Helsinki, poporul nostru i-a împuternicit să facă cunoscut acestei grandioase întîlniri internaționale convingerea sa, că colaborarea pașnică între popoare, relațiile internaționale normale între toate statele din lume sînt pe deplin posibile. Pentru aceasta, trebuie să se pună capăt „războiului rece" și cursei înarmărilor, să se asigure o destindere trainică în relațiile internaționale, pe baza restabilirii încrederii între state și popoare.

Salutînd din toată inima pe reprezentanții forțelor iubitoare de pace întruniți la Helsinki, purtători ai celor mai înalte năzuințe ale omenirii, poporul nostru le urează succes deplin în ducerea la bun sfîrșit a lucrărilor Adunării Mondiale pentru Pace.

A început recoltatul rapiței și orzului

In multe comune din regiunea Timișoara, lanurile de rapiță au început să dea în pîrgă. Pentru a evita pierderea de semințe ce se produce prin scuturare, cultivatorii de rapiță au început de îndată recoltatul. Așa după cum i-au sfătuit agronomii, ei lucrează la recoltat numai în primele ore ale dimineții, înainte de a se lua roua.

Pînă la 16 iunie a.c., în întreaga regiune s-a recoltat rapița de pe 2.100 ha, dintre care mai mult de 1.600 ha în raionul Deta.

★

Recoltatul rapiței a început și în gospodăria colectivă „Partizanul Roșu" din comuna Vitănești, raionul Alexandria, regiunea București. In cîteva zile, aici s-a recoltat suprafața de 20 ha, evidențiindu-se colectiviștii Nicolae Oprea, Tudor Stănescu și Ilie Ciotingă.

★

Săptămîna trecută, țăranii muncitori din comuna Scoetu, raionul Roșiori de Vede, au început primii pe raion secerișul orzului.

Inainte de a ieși la seceriș, ei au cerut sfatul tehnicianului agronom Huidumac Ștefan de la punctul agricol, care cercetînd lanurile i-a îndrumat să înceapă secerișul, deoarece orzul a dat în pîrgă. Printre cei dintîi care au pornit la recoltatul orzului se numără țăranii muncitori Victor Toma, Nicolae Sîrbu și alții. Țăranul muncitor Victor Toma, de pildă, a secerat pînă în seara zilei de 18 iunie orzul de pe o suprafață de 0,75 hectare, iar Nicolae Sîrbu de pe o suprafață de 0,38 hectare.

Indată ce a terminat secerișul și a făcut clăitul la marginea miriștei, țăranul muncitor Victor Toma a trecut la aratul terenului pe care a avut cultivat orz pentru a-l însămînța cu porumb furajer. Exemplul lor este urmat și de alți țărani muncitori din comună.

Uzina „Semănătoarea" și-a îndeplinit planul cincinal

Vineri, 17 iunie, după terminarea lucrului, constructorii de mașini agricole de la uzina „Semănătoarea" au sărbătorit într-un miting îndeplinirea cu 6 luni și 13 zile înainte de termen a sarcinilor ce le reveneau în cadrul primului nostru plan cincinal.

In anii cincinalului, uzina a fost înzestrată cu noi utilaje a căror valoare a crescut față de anul 1951 de 9 ori. Ea are cea mai mare turnătorie de fontă maleabilă din țară, iar turnătoria nouă, care se construiește în prezent, va avea o capacitate de 3 ori mai mare decît cea actuală. In anii primului cincinal, la uzina „Semănătoarea" s-au realizat două noi tipuri de mașini agricole cu tracțiune mecanică: semănătorile de cereale și secerătorile-legători. De cîtva timp aici s-a trecut la fabricația în serie a secerătorilor-pologitoare și a cositorilor mecanice cu tracțiune animală din care au și fost livrate primele sute de bucăți pentru muncile agricole de vară.

Colectivul uzinei „Semănătoarea" este hotărît să dezvolte succesele obținute pînă acum contribuind astfel într-o și mai largă măsură la înzestrarea tehnică a agriculturii noastre.

Ce e nou în satul nostru

Clubul colectiviștilor din Jariștea

Tot mai mult se schimbă fața satului Jariștea din raionul Focșani. In ultimii ani, au luat aci ființă un cămin cultural, o uzină electrică și o stație de radioamplificare. Lumina electrică, emisiunile de radio, spectacolele date la cămin de echipele artistice fac viața oamenilor de aci mai ușoară, mai frumoasă.

De curînd, în sat s-a înălțat o nouă construcție. O clădire impunătoare, construită din fondurile culturale ale gospodăriei agricole colective de aci. In această clădire se află clubul colectivei care cuprinde și o sală de cinematograf cu peste 300 de locuri. Tot în această clădire a fost frumos amenajată o grădiniță sezonieră pentru copiii colectiviștilor.

Nu numai colectiviștii, ci toți ceilalți țărani muncitori sînt mîndri de clubul colectivei, unde se adună deseori pentru a viziona cîte un film sau un spectacol dat de echipele artistice de amatori.

Vasile Mușat
corespondent

Un nou magazin universal

In raionul Sărmaș, pe lîngă o serie de cooperative sătești, s-au amenajat și deschis mai multe magazine universale.

De curînd, un asemenea magazin a fost inaugurat și în comuna Săulia. Noul magazin, care este bine aprovizionat cu tot felul de mărfuri industriale, este vizitat de un mare număr de cumpărători. Numai cu prilejul inaugurării, în mai puțin de o oră s-au vîndut mărfuri în valoare de peste 3.000 lei.

Tot cu acest prilej, numeroși țărani muncitori, printre care Vasile Pop, Vasile Vocean, Ioan Negel, s-au angajat să valorifice prin cooperativă însemnate cantități de cereale și alte produse alimentare, pentru a contribui la o mai bună aprovizionare a oamenilor muncii de la oraș.

David Traian
corespondent

Plantează pomi fructiferi

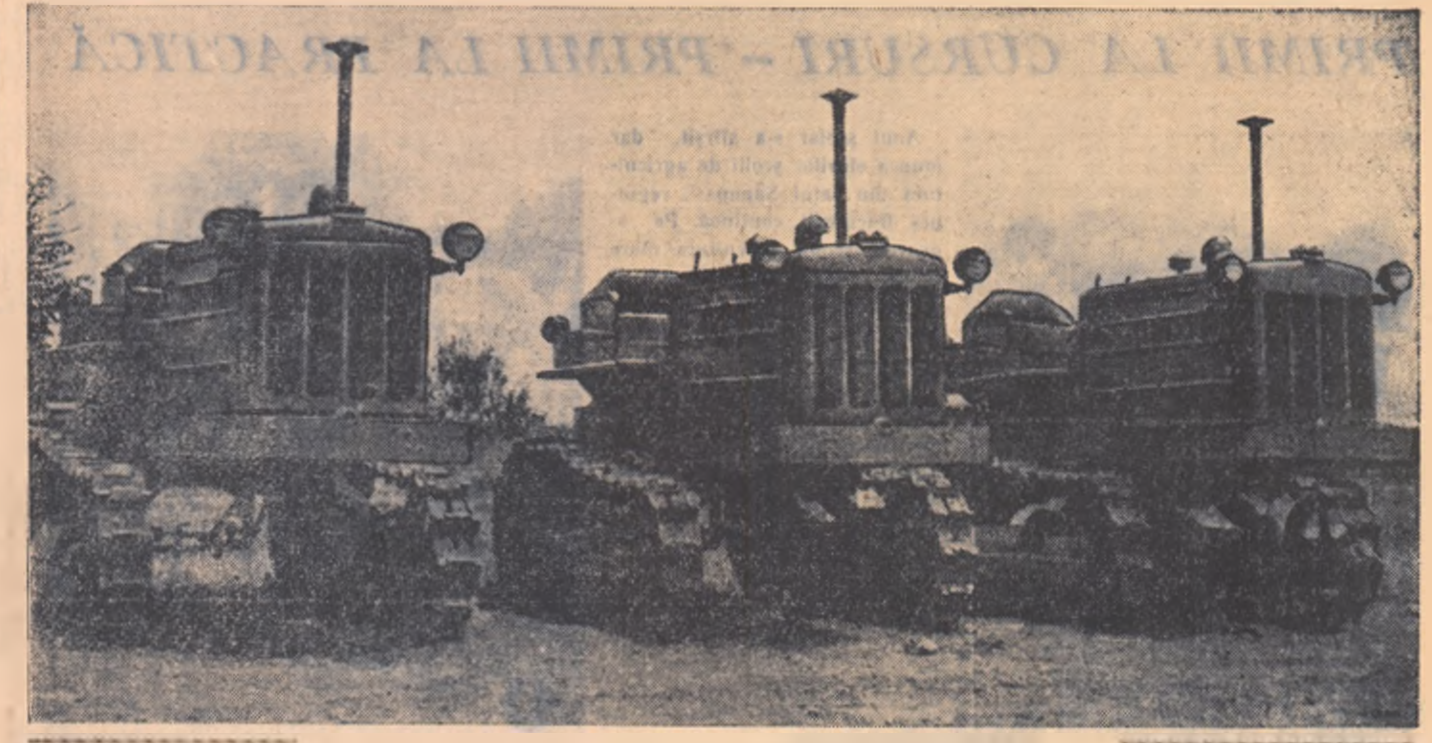
Tinerii din satele raionului Negrești participă cu mult drag la lucrările de folos obștesc.

De curînd, ei au plantat pe marginile drumurilor și șoselelor numeroși pomi fructiferi care dau un aspect frumos satelor. In fruntea acestei acțiuni au fost utemiștii din Draxeni, care au plantat peste 100.000 de puieți.

In total, fiii țăranilor muncitori din raionul Negrești au plantat pînă acum 233.000 de pomi.

Vasile Moșuleț
corespondent

K.D.P.-35, noul tip de tractor romînesc pe șenile

Pe porțile uzinelor „Ernst Thälmann" din Orașul Stalin, ies zilnic zeci de tractoare din noul model: K.D.P. 35. Datorită construcției sale — pe șenile înalte — acest tractor poate fi folosit cu succes și în muncile de întreținere a culturilor.

In clișeu: un grup de tractoare K.D.P. 35 sosite de curînd la S.M.T. Băilești, regiunea Craiova.

In regiunea Ploești trebuie grăbite lucrările de întreținere a culturilor

Pînă la data de 12 iunie, în regiunea Ploești, prașila I fusese executată în proporție de 67,4 la sută la porumb și 69,5 la sută la floarea-soarelui. Procentul mic realizat pînă acum în această regiune la muncile de întreținere a culturilor dovedește o insuficientă preocupare din partea sfaturilor populare în ceea ce privește mobilizarea țăranilor muncitori pentru executarea lucrărilor de întreținere. O mare parte din vină revine și Direcției agricole regionale care a lăsat ca lucrările de întreținere a culturilor să se desfășoare la voia întîmplării.

In raioanele rămase în urmă trebuie să se ducă o muncă mai temeinică cu țăranii muncitori pentru a-i determina să execute numărul de prașile necesare, arătîndu-li-se că aceasta este în folosul lor direct. In această acțiune să fie antrenați cît mai mulți cultivatorii fruntași, care să fie un exemplu viu pentru toți țăranii muncitori la acțiunea de prășit. De asemenea, în sectorul socialist, unde există mari posibilități de mecanizare, să se depună mai multă stăruință, pentru ca, folosind rațional mașinile și uneltele existente, să se execute prășitul pe toate suprafețele prevăzute. Trebuie luate toate măsurile pentru ca pînă la începerea recoltării să fie executate un volum cît mai mare de lucrări la întreținerea culturilor

In cele de mai jos redăm cîteva din constatările făcute pe teren de corespondenții ziarului nostru.

Exemplu bun de urmat

Cît cuprinzi cu privirea, se întind în largul cîmpului lanurile mîndre de grîu, secară și porumb, ale gospodăriei de stat Cilibia, raionul Pogoanele.

O dată cu efectuarea lucrărilor de întreținere a culturilor de păioase, conducerea gospodăriei s-a îngrijit ca și prașila porumbului să fie executată în aceleași condiții agrotehnice. Astfel, la prășitul celor 218 ha porumb, au fost folosite prășitorile mecanice și cele cu tracțiune animală.

De cîteva zile, muncitorii acestei gospodării au început prașila a II-a a porumbului. Brigadierii Slavu Grigore și Bogdan Anatolie, îndrumează și controlează pe teren mersul lucrărilor de prășit în vederea terminării lor pînă la începerea secerișului.

„Cu o floare nu se face primăvară"

A trecut de acum mai bine de jumătate din luna iunie și totuși, dacă străbați hotarul comunei Păulești, raionul Ploești, poți vedea suprafețe întinse cu porumb neprășite, iar culturile de grîu, orz și ovăz plivite numai pe mici porțiuni. Exemplele bune nu lipsesc însă. Țăranii muncitori Gheorghe St. Soare, Niculaie Gheorghe, Vasile Ghinescu și alții care au folosit la maximum timpul prielnic, au reușit să plivească pentru a doua oară grîul, orzul și ovăzul, și să dea porumbului cea de-a doua prașilă.

Pe bună dreptate se spune însă, că primăvara nu se face numai cu o floare. Datorită faptului că activitatea comitetului executiv al sfatului popular comunal s-a desfășurat neorganizat, în momentul de față, Păuleștii se află printre comunele codașe la munca de întreținere a culturilor. Dealtminteri, suprafețele întinse neplivite sau neprășite, ilustrează grăitor roadele acestui fel de „muncă". Pe tarlaua de lîngă drumul Băicoiului, zeci de hectare de porumb sînt îmburuienite. La fel pe tarlalele Lunca-Obca, deși culturile de porumb semănate cu o lună în urmă au crescut frumos, totuși prășitul nu s-a făcut decît pe mici porțiuni. Timpul favorabil nu a fost folosit nici pentru întreținerea culturilor păioase. Lanurile de grîu ale țăranilor muncitori Gheorghe Toboș, Ștefan Pavel, Tudor Iordache, Rotaru Nicolaie și alții, sînt pline de măzăriche și neghină. Deși a trecut pe lîngă aceste tarlale, tehnicianul agronom al comunei, Rădoi Ion, nu a îndemnat pe țăranii muncitori să treacă la întreținerea culturilor. Paznicii cîmpeni nu aduc situațiile la timp și ca urmare, stadiul muncilor de întreținere a culturilor în comună nu este cunoscut zilnic.

In comuna Păulești, culturile de toamnă și primăvară s-au dezvoltat în bune condiții. Ele au nevoie însă de grabnică îngrijire. Trăgînd învățăminte din experiența anilor trecuți — cînd unele culturi de porumb au dat producții scăzute tocmai din cauză că muncile de întreținere au fost tărăgănate — comitetul executiv al sfatului popular Păulești, ca și organele agricole, trebuie să treacă la o muncă concretă de mobilizare a țăranilor muncitori, ca aceștia să dea toată atenția problemei întreținerii culturilor.

Specific „greoi"

Dacă-l întrebi pe tov. Soare Gheorghe, tehnicianul agronom al comunei Brătășanca, raionul Ploești, care-i cauza întîrzierii lucrărilor de întreținere a culturilor, el îți va răspunde foarte grav:

— Nu-i vina noastră, tovarășe. Vezi dumneata, comuna noastră are un specific „greoi".

Și, convins că a grăit o adîncă înțelepciune, privește spre președintele sfatului popular comunal, tov. Moldoveanu Dumitru. Tot atît de grav, acesta aprobă spusele tehnicianului agronom.

Curios să aflu în ce constă acest specific „greoi", am pus o serie de întrebări tov. Soare. Pînă la urmă, am aflat că întîrzierea muncilor de întreținere a culturilor de porumb, floarea-soarelui și altele se datorește faptului că țăranii muncitori se ocupă... și cu grădinăria. Deci, dacă prașila I a fost făcută numai pe o suprafață de 316 ha din cele 505 însămînțate cu porumb, iar prașila a II-a numai pe 36 ha, dacă florii-soarelui nu i s-a dat pînă acum nici o prașilă, de vină este chipurile faptul că țăranii muncitori din comună se ocupă și cu grădinăria. Iată deci lămurit misterul specificului „greoi".

Părerea noastră este însă alta. Și anume, că expresia de mai sus se aplică mai de grabă felului defectuos de munca al tehnicianului agronom. El trebuie să fie mai puțin „greoi" în deplasările prin comună, să lămurească și să îndrume pe țăranii muncitori, ca paralel cu muncile de întreținere a culturilor de legume să facă și muncile de întreținere la cultura mare, chezășie a obținerii unor recolte bogate.

O DELEGATĂ LA MAREA ADUNARE MONDIALĂ A PĂCII

Draghina Curtu, președinta colectivei din Șemlac

— Plec, Draghină, îi zise omul, privind-o în ochi cu durere. Vezi să ai grijă de tine.

Femeia plecă ochii spre pîntecul rotunjit și două lacrimi i se prelinseră pe obraji. Se vedea singură, în pragul primei lehuzii, iar norii amenințători ai războiului o înspăimîntau.

Cu spaimă și durere, cu zile și nopți trudite pe la moșierii și chiaburii satului, așa se scurgeau anii războiului. Incepeau să sosească în sat vești despre cei căzuți în luptă. Lui Hornoi Sofia nu i se va mai întoarce bărbatul, nici lui Popian Sida. Străin Ielița a pierdut singurul fecior ce-l mai avea, iar Gheorghe, fiul cel mai mare al Elenei Popa, nu va mai veni nici el. Asemenea vești soseau atunci în sat cu duiumul. Femeile plîngeau, își îmbrăcau haine cernite și cele mai multe trudeau cu ultimele puteri la boier și chiaburii din sat pentru a mai astîmpăra foamea copiilor.

Draghina nu mai primea vești de la Ion, bărbatul ei. Grigore, copilul lor, deși numai de 3 ani, simțea de acum și el palmele chiaburilor. Inima Draghinei era îndurerată, dar o dată cu durerea, creștea în ea și ura. Ura împotriva bogătanilor care, și în acele vremuri de năpastă pentru cei mulți, n-aveau alt gînd decît să-și rotunjească și mai mult averile, din truda femeilor rămase fără sprijin. De știut, nu știa încă pe atunci, dar îi spunea parcă inima că bogătașii sînt vinovați că le-au fost tîrîți bărbații și feciorii în războiul cela fără înțeles pentru cei mulți. Gîndurile astea o îndîrjeau, o făceau să înfrunte mai cu tărie greutățile. Găsea întotdeauna vorbe de îmbărbătare și pentru celelalte femei.

— Va fi odată dreptate și pentru noi, spunea ea mereu.

Au trecut ani. Prefacerile mari din țara noastră împlineau visul spre mai bine al Draghinei și al tuturor palmașilor din Șemlac.

Și acum se strîngeau femeile în jurul Draghinei. O aleseseră președintă a organizației de femei din sat. Altfel de vorbe le spunea ea acum țărăncilor muncitoare:

— Suratelor, acum am aflat dreptatea. S-o știm folosi!

Vorbe de îndemn la luptă și muncă pentru un trai mai bun, pentru apărarea libertăților cucerite, spunea ea acum.

Și cînd, la îndemnul organizației de partid din sat, oamenii au făcut un comitet de inițiativă pentru alcătuirea unei gospodării colective, Draghina, împreună cu comuniștii Ion Cranet, Ștefan Kiss și alții, a intrat în toate casele țăranilor truditori din Șemlac, sfătuindu-i să nu stea la gînduri.

Cei din Șemlac au ascultat îndemnul partidului. La 28 martie 1950, a luat ființă aci gospodăria agricolă colectivă „7 Noiembrie". Harnică, dîrză, iubitoare de dreptate, așa o știau toți colectiviștii pe Draghina.

— Draghina să ne fie președintă, — așa au hotărît colectiviștii.

Și nu le pare rău.

Au trecut 5 ani. Colectiva din Șemlac e înstărită. Viața oamenilor de aici devine tot mai frumoasă, mai îmbelșugată. Ajutată și îndrumată de organizația de partid, Draghina a învățat mereu, însușindu-și cunoștințe agrotehnice și de organizare a muncii, pentru a putea răspunde cît mai bine încrederii pe care oamenii i-au acordat-o. Ea este văzută mare parte din timp pe cîmp, ba la un loc de muncă, ba la altul.

Iat-o îndreptîndu-se spre lanul de rapiță. In depărtare s-aude o melodie veselă, de muncă. Cîntă colectivistele care au ieșit la seceriș. Basmalele lor înflorate se zăresc de departe. Fața arămie a Draghinei e numai zîmbet, iar privirea ei cuprinde întreaga zare. Cît este de cînd pe aceleași locuri femeile trudeau pentru alții, blestemîndu-și ziua în care s-au născut?

Iși pune Draghina întrebarea aceasta, zărindu-le printre secerătoare pe Hornoi Sofia, pe Popian Sida, cărora bărbații nu li s-au mai întors din război. Femeile muncesc cu dragoste și voie bună; munca în colectivă le-a dat putere să-și biruie durerea, să iasă din sărăcie. Ele și-au refăcut viața, privesc cu încredere în viitor.

★

— Da, noi avem încredere în viitor pentru că partidul nostru drag ne conduce și pentru că viitorul ni-l facem cu propriile noastre mîini! Nu ne înspăimîntă planurile mîrșave ale bancherilor și patronilor de peste ocean, care, pentru a-și umple mai mult buzunarele cu aur, ar vrea să aprindă în lume un nou măcel. Oamenii care vor pace sînt mulți. Tratatul de la Varșovia, încheiat între țările lagărului socialist, se ridică ca o stavilă împotriva războiului. Dacă imperialiștii vor cuteza să ridice armele împotriva noastră, nu va fi bine de ei! Vom ști să ne apărăm cuceririle! — a răsunat cuvîntul Draghinei, cînd în sala căminului cultural s-au citit documentele conferinței de la Varșovia.

Sătenii n-au auzit-o pe Draghina vorbind despre lupta pentru pace a popoarelor numai la cămin. Din casă în casă a mers ea cu Apelul Consiliului Mondial al Păcii și a stat la sfat cu oamenii despre lupta pentru apărarea păcii. Toți sătenii din Șemlac și-au pus semnătura pe Apel. Ei au trimis-o pe Draghina la București, să vorbească în numele lor la Adunarea reprezentanților mișcării pentru apărarea păcii din R.P.R.

„Toți membrii gospodăriei noastre colective și-au pus semnătura pe Apelul de la Viena. Fiecare din noi își dă însă seama că nu ne putem mulțumi numai cu semnarea Apelului, ci trebuie să luptăm zi de zi pentru a întări prin fapte aceste semnături", a spus Draghina Curtu în cadrul Adunării.

Reprezentanții aflați la această adunare au ales-o pe Draghina în delegația care va reprezenta poporul nostru la Adunarea Mondială pentru Pace de la Helsinki.

Impreună cu ceilalți delegați, Draghina Curtu, președinta colectivei din Șemlac, va transmite luptătorilor pentru pace din întreaga lume mesajul colectiviștilor, al țăranilor muncitori, al întregului nostru popor care dorește să trăiască în înțelegere cu toate popoarele, care este hotărît să lupte din toate puterile pentru ca în lume să se statornicească o pace trainică și dreaptă.

CECILIA FRIMU

PRIMII LA CURSURI — PRIMII LA PRACTICĂ

Anul şcolar s-a sfîrşit, dar munca elevilor şcolii de agricultură din satul Săpunari, regiunea Bucureşti, continuă. Pe ogoarele şcolii, în cultura mare şi pe cîmpul de experienţă, ei îşi desăvîrşesc sub îndrumarea profesorilor cunoştinţele tehnice căpătate la cursuri.

1. In lotul experimental cu griu. Un ultim plivit nu strică. De aceeaşi părere sînt şi elevele Sultan Cornelia, Bolboceanu Maria, Panait Gherghina, care zoresc să termine pînă-n seară cu plivitul.

2. Oare să fie Păcuraru Fănica mai bună doar la lecţii? Nu! Iat-o împreună cu colegele ei strîngînd cu repeziciune finul. Dovedeşte cu acest prilej că e deopotrivă de harnică la practică şi la învăţătură.

3. In vie un grup de elevi au tăiat corzile şi acum arăcesc. Nu e o lucrare uşoară. Tovarăşul Petrescu, directorul adjunct al şcolii, e alături de ei pentru a le da toate lămuririle.

4. Elevii prăşesc culturile de lalemanţia — o plantă oleaginoasă. Au însămînţat-o la date diferite pentru a-i stabili epoca optimă de însămînţare. Elevii Miuţă Constantin şi Mihu Emil (lîngă prăşitoarea din primul plan), sînt printre cei mai harnici.

CARNET CULTURAL

Din activitatea bibliotecii raionale Mizil

Colectivul bibliotecii raionale din Mizil aduce o contribuţie preţioasă la desfăşurarea cu succes a muncilor agricole. Prin staţia de radioficare, cercuri de citit, standuri de cărţi, gazete de perete şi alte mijloace, biblioteca a popularizat în această primăvară broşurile agrotehnice, privind cele mai înaintate metode de însămînţări şi îndeosebi metoda semănatului prăşitoarelor în cuiburi aşezate în pătrat. In prezent, cînd pe ogoare se desfăşoară lupta pentru întreţinerea culturilor, colectivul bibliotecii, prin mijloacele ce-i stau la îndemînă, recomandă ţăranilor muncitori broşuri agrotehnice care combat practicile învechite şi dăunătoare, cum ar fi răriţatul, muşuroitul etc. De curînd, colectivul bibliotecii a organizat o expoziţie de cărţi şi broşuri agricole pe tema „Pentru o producţie în acest an de 10 milioane tone griu şi porumb, pentru cel puţin 2.000 kg. porumb boabe la hectar". Expoziţia a stîrnit un viu interes în rîndurile ţăranilor muncitori, care, vizitînd-o, au şi cumpărat un mare număr de cărţi şi broşuri agrotehnice.

Biblioteca raională din Mizil se îngrijeşte în mod permanent şi de aprovizionarea bibliotecilor săteşti ale căminelor culturale cu broşuri şi cărţi privind muncile agricole în curs.

Maria Mocanu
corespondent

Emisiune locală în sprijinul campaniei agricole

„Atenţiune, atenţiune! Incepe emisiunea locală! Transmitem ultimele veşti de pe ogoarele raionului nostru..." In fiecare zi, la aceeaşi oră, ţăranii muncitori din Băileşti pot asculta noutăţi ce privesc îndeaproape munca şi preocupările lor. Din programul staţiei de radioamplificare din Băileşti, „Ultimele veşti de pe ogoarele raionului" este emisiunea cea mai ascultată. In cadrul acestei emisiuni se transmit recomandări în legătură cu felul în care trebuie să se desfăşoare muncile agricole în funcţie de condiţiile locale de climă şi sol, reportaje care vorbesc despre succesele în campanie ale ţăranilor muncitori şi ale muncitorilor agricoli din raion. Un efect mobilizator îl au ştirile privind stadiul în care se găsesc muncile agricole în diferitele comune ale raionului. Tot în cadrul acestei emisiuni sînt popularizaţi fruntaşii recoltelor bogate din raion.

Dintre cei care s-au evidenţiat în ultimul timp la întocmirea şi pregătirea programelor emisiunilor locale fac parte şi ţăranii Ecaterina Lesnie şi Emil Popov.

Victor Ristea
corespondent

FOILETON

Dorinţa lui cea mai vie

Spicuiri din scrisorile inginerului agronom Condurache Alexandru, care, după grele încercări, a izbutit, în sfîrşit, să-şi vadă împlinită cea mai vie dorinţă a lui.

Craiova, 30 aprilie

Dragă Tudorache,

Mai întîi de toate ţin să te informez că despre păţaniile mele s-a dus vestea pînă hăt departe, dincolo de hotarele regiunii Craiova. Să nu te miri dacă într-o zi o să-mi vezi poza ori caricatura la gazetă, pe pagina întîi.

Şi toate mi se trag, după cum spun tovarăşii din Direcţia agricolă regională, din pricina comodităţii. Cică din cauza asta n-am primit să fac serviciul la ţară, la punctul agricol Balş, unde am fost numit luna trecută. Păi ce fel de comoditate-i asta, cînd în schimb m-am angajat ca gestionar la magazia de alimente a restaurantului „Bucureşti". Il ştii şi tu, localul acela mare din centrul oraşului Craiova. Or, nu se poate spune că munca de gestionar este „comodă", mai ales cînd n-ai nici un fel de pregătire pentru ea. Dar, ce mi-am zis? O să am puţină bătaie de cap, dar o să rămîn la oraş. Să vezi însă ce de păţanii mi s-au tras de aci.

Nu mai departe, săptămîna trecută. Mă aflam pe terasa restaurantului nostru, într-o zi călduroasă, pe la prînz. Imi beam în tihnă halba şi făceam socoteala alimentelor scoase din magazie în ziua aceea. Scriam: 6 kg de morcovi, 14 kg. de castraveţi, 120 de bucăţi de salată verde..., cînd, numai ce aud o voce în spatele meu:

— Noroc, tovarăşe inginer. Dar ocupat mai sînteţi! Nici aici, la o halbă de bere, nu mai lăsaţi la o parte problemele de agronomie?

Era un tehnician agronom de la punctul agricol Caracal, pe care astă-toamnă, pe cînd lucram la Direcţia agricolă, îl criticasem sever pentru birocratism. Dădea dispoziţii telefonice de la oraş, fără să se deplaseze în comune. De cînd cu critica asta, el îmi purta respect. Acum citea peste umărul meu, mormăind: morcovi, castraveţi, salată verde...

— Bravo, zice. Vă ocupaţi acum de legume şi zarzavaturi?

— Da, oarecum... bîiguii eu.

— Nu mai sînteţi la baza furajeră? Aţi lăsat în părăsire hrana animalelor?

Zic:

— Nu-i lăsată în părăsire. Este acolo un alt inginer. Eu mă ocup acum de hrana oamenilor.

— Aha, înţeleg, face el. Legumicultura.

— Da, zic, legumicultura... viticultura... bericultura... chiar şi măturătura prin magazie o fac tot eu, că n-avem femeie de serviciu.

El a plecat năucit, fără să priceapă despre ce magazie vorbesc. Credea omul că aşa, peste noapte, am devenit glumeţ. Să creadă ce-o vrea!

Al tău,
Săndache

Craiova, 25 mai

Dragă Tudorache,

Păţania mea de ieri le-a întrecut pe toate. Nici nu ştiu cum s-o socotesc: hazlie? tristă? O să judeci singur.

Treceam de dimineaţă prin centrul oraşului. Eram îmbrăcat subţirel, numai în bluză. Şi ca să nu-mi fie răcoare, am luat pe umeri un coş plin cu carne pe care trebuia să-l aduc de la abator la restaurant. Eu de fapt sînt magazioner, dar fiindcă n-avem angajat om de serviciu, mai în fiecare zi trebuie să fac şi treburi de astea.

Tocmai în dreptul Direcţiei agricole regionale mă întîlnesc nas în nas cu inginerul Teodorescu. Sosise în dimineaţa aceea de la Bucureşti.

— Ce bucuros sînt că te-am întîlnit, tovarăşe inginer. Apoi, aruncîndu-şi privirea în coş: Imi place, îmi place, zice el, eşti om gospodar. Inainte de a începe serviciul, faci piaţa! Dar n-ai luat prea multă carne?

— Cred că nici n-o să ajungă, s-ar putea să avem la masă 100—150 de persoane.

— Ce vorbeşti, frate, aşa mulţi? Ca la restaurant!

— Curat ca la restaurant, zic.

— Păi atunci mă invit şi eu să iau masa la prînz. Dă-mi adresa.

Eram în mare încurcătură. M-am gîndit că, dacă-i ascund adevărul, tot o să-l afle el peste cîteva minute, de la direcţie. Ii spun:

— Zici că vrei să vii la masă la mine? Notează adresa: „Restaurantul Bucureşti". Ştii unde vine, nu?

Face ochi mari:

— Iţi baţi joc de mine!

Nu i-am răspuns. Mi-am luat povara în spate şi mi-am văzut de drum.

De ieri numai la asta mă gîndesc. Incă o astfel de întîlnire, şi-mi iau lumea în cap! Să nu rîzi de mine, dar îţi spun cinstit: de nu mi-ar fi teamă că mă trimit iar la ţară, la vreun punct agricol, m-aş prezenta la Direcţia agricolă regională şi aş cere să muncesc în meseria pentru care m-am calificat. Că tare n-am chef să lucrez la ţară.

Al tău necăjit
Săndache

Craiova 1 iunie

Dragă Tudorache,

S-a întîmplat minunea! Tocmai cînd începusem să-mi pierd orice nădejde că aş putea reveni la meseria mea fără să plec la ţară, primesc o adresă din partea Direcţiei agricole regionale, prin care sînt anunţat că am fost numit referent cu baza furajeră la secţia agricolă a sfatului popular raional Craiova.

Ura! Am scăpat şi de cărat în spate coşurile de carne, şi de plecat la ţară. Incep din nou munca de birou. Sînt fericit. Tu o să spui că-s birocrat. Zi-mi cum vrei, nu-mi pasă. Bine că am izbutit să rămîn în oraş. Aceasta mi-a fost dorinţa cea mai mare şi iată că s-a împlinit. Tovarăşilor din Direcţia regională li s-a făcut, pe semne, milă de mine. Ura! De trei ori ura!

Al tău referent
pe veci în oraşul Craiova,
ing. agronom
Săndache Condurache

pt. conformitate
GH. JANGOCIU

N.R. Ne permitem să reamintim atît tov. inginer Săndache Condurache, cît şi tovarăşilor din conducerea Direcţiei agricole regionale Craiova că păşunatul nu se face în parcurile oraşului Craiova. Deci, ori „pe veci în oraşul Craiova", ori referent la baza furajeră, ceea ce implică, după cum se ştie, dese deplasări în satele raionului.

Pentru executarea la timp şi bine a construcţiilor necesare adăpostirii animalelor

Construirea şi darea în folosinţă la termenul stabilit a adăposturilor pentru animale are o mare însemnătate pentru dezvoltarea şeptelului. Statul nostru acordă o mare atenţie acestei probleme. De la an la an, sumele repartizate din bugetul statului şi din bugetele locale pentru executarea lucrărilor de construcţii necesare sectorului zootehnic au crescut neîncetat. Mai ales în gospodăriile agricole de stat şi în cele colective s-au construit un mare număr de grajduri, saivane, maternităţi pentru scroafe etc., necesare adăpostirii animalelor în condiţii corespunzătoare.

In majoritatea regiunilor ţării, îndeosebi în regiunile Stalin, Timişoara, Ploeşti, lucrările planificate pentru a fi executate în cursul acestui an au început la timp şi se desfăşoară în ritmul stabilit. In alte regiuni însă, printre care Oradea, Piteşti, Bacău, întreprinderile însărcinate cu executarea construcţiilor şi în primul rînd întreprinderea de construcţii agrozootehnice (I.C.A.Z.) tărăgănează lucrările de construcţii, de multe ori fără nici o justificare, şi nu se îngrijesc de buna păstrare a materialelor de construcţii. Acest lucru provoacă mari greutăţi unităţilor agricole respective în ceea ce priveşte îndeplinirea sarcinilor de plan în sectorul animal.

Faptul că aceste regiuni au rămas în urmă în ce priveşte lucrările de construcţii cu caracter zootehnic se datoreşte şi lipsurilor manifestate de comitetele executive ale sfaturilor populare, care adesea nu se interesează de mersul lucrărilor şi nu iau măsurile cuvenite pentru grăbirea executării construcţiilor.

Printre regiunile în care lucrările de construcţii pentru animale au rămas mult în urmă, se află şi regiunea Iaşi. Redăm mai jos cîteva din constatările făcute de corespondenţii noştri în legătură cu felul cum se desfăşoară aceste lucrări în regiunea Iaşi.

Fonduri irosite... construcţii şubrede

In primăvara anului 1953, gospodăriei agricole de stat „Dr. Bagdazar" din comuna Avereşti, raionul Huşi, i s-a aprobat construirea a două grajduri, unul pentru 50 de vaci şi altul pentru 40 tineret taurin. Intreprinderea de construcţii agrozootehnice din Huşi s-a angajat să execute lucrarea pînă la sfîrşitul anului. Toate acestea s-au petrecut în anul 1953.

Au trecut de atunci aproape 2 ani şi construcţia celor două grajduri a fost executată abia în proporţie de 74 la sută. In schimb, suma cheltuită pînă acum depăşeşte cu aproape 43.000 de lei prevederile devizului pentru întreaga lucrare. Numai la transportul materialelor, fondul prevăzut a fost depăşit cu peste 6.000 de lei, sumă irosită din cauza proastei organizări a transportului. Nu rare au fost cazurile cînd autocamioanele au mers zeci de kilometri în gol, după materiale, deoarece conducerea şantierului nu cunoştea precis locul de unde trebuiau luate materialele respective.

De altfel, această situaţie este explicabilă dacă ţinem seama că la conducerea acestui şantier se află un element lipsit de grijă faţă de banul statului ca Hurduc I. Acesta a prezentat gospodăriei note de plată pentru lucrări încă neexecutate, reuşind să scoată din fondurile acestei unităţi peste 19.000 de lei, sumă ce a fost apoi reţinută, în urma verificării şi recepţionării provizorii a lucrării. Pe de altă parte, şeful şantierului n-a plătit toate sumele cuvenite muncitorilor şi nici drepturile cuvenite mai multor ţărani muncitori din satul Oţetoaia, care au transportat o cantitate de 10 m. c. de pietriş, deşi de atunci au trecut cîteva luni de zile.

In ceea ce priveşte construcţia propriu-zisă, trebuie arătat că lucrările au fost executate în condiţii foarte proaste. Incălcîndu-se prevederile memoriului de construcţie şi ale contractului, s-a turnat la temelia grajdului doar pietriş, fără mortar. Urmarea a fost că, după turnarea betonului de elevaţie şi după zidirea pereţilor, elevaţia a crăpat, punîndu-se sub semn de întrebare rezistenţa întregii clădiri.

N-au fost executate cum trebuie nici alte lucrări importante şi neapărat necesare, ca betonarea pe o porţiune de 25 cm a părţii superioare a grajdului, lucrare care asigură ancorarea şarpantei pentru punerea acoperişului. Aşa se explică de ce acoperişul — şi acela lucrat foarte prost, din care cauză apa se scurge printre ţigle în interiorul clădirii — apasă atît de puternic pe pereţii clădirii încît aceştia au început să cedeze.

Acestea sînt numai cîteva exemple care ilustrează delăsarea şi lipsa de răspundere de care dă dovadă conducerea şantierului I.C.A.Z. Huşi în îndeplinirea sarcinilor ce şi le-a asumat.

Nu este mai puţin adevărat că o parte din vină pentru întîrzierea acestor construcţii se datoreşte şi fostei conduceri a gospodăriei agricole de stat Avereşti, care nu a înţeles să conlucreze în mod strîns cu întreprinderea de construcţii. Dacă ar fi existat o strînsă colaborare între întreprindere şi gospodărie, multe din lipsurile şi greutăţile ivite în timpul lucrărilor puteau fi înlăturate la timp.

De altfel, în multe unităţi din regiunea Iaşi există situaţii de acestea, cînd organele interesate în executarea construcţiilor, în loc să colaboreze şi să se ajute pentru biruirea greutăţilor ce se ivesc, se şicanează reciproc. Este necesar ca forurile în drept să ia măsuri pentru curmarea unor astfel de situaţii.

Materialele pentru construcţii nu sosesc la timp

In realizarea la vreme şi în condiţii corespunzătoare a planului de construcţii zootehnice, o importanţă deosebită o are respectarea contractelor de livrări a materialelor de construcţii de către întreprinderile furnizoare. Se pare însă că lucrul acesta nu a fost destul de bine înţeles de către fabrica de ţiglă din Mureşeni, Regiunea Autonomă Maghiară. Această întreprindere trimite materialele respective cu întîrziere sau în cantităţi neîndestulătoare.

Astfel, anul trecut, din 280.000 de bucăţi de ţiglă pentru regiunea Iaşi, fabrica nu a livrat decît cca 70.000 de bucăţi. Din această cauză, o mare parte din construcţii au rămas neacoperite pe tot timpul iernii, fapt care a dus la degradarea lor. Aşa, bunăoară, grajdul gospodăriei agricole colective din comuna Tungujei, raionul Negreşti, nu a putut fi terminat din lipsa ţiglei pentru acoperiş. La fel s-a întîmplat şi cu grajdurile gospodăriilor colective din Bălteni şi Zăpodeni.

Şi în acest an, fabrica de ţiglă din Mureşeni continuă să manifeste aceeaşi nepăsare faţă de respectarea contractelor de furnizare a materialelor de construcţii. Pînă acum, întreprinderea nu a trimis nici una din cele aproape 20.000 de bucăţi de ţiglă destinate construcţiilor din raionul Huşi, împiedicînd astfel buna desfăşurare a lucrărilor de construcţii.

Lipsă de preocupare faţă de asigurarea materialelor necesare construcţiilor zootehnice manifestă şi unele unităţi care răspund în mod direct de executarea în termenul stabilit şi în bune condiţii a construcţiilor. T.R.C.L. nr. 2-Iaşi, de exemplu, care a început pe la sfîrşitul lui aprilie construirea grajdului comunal din Tîrgu Frumos, a trebuit să-şi înceteze lucrul la puţin timp după aceea fiindcă nu s-a îngrijit din timp să procure balastul necesar acestei construcţii. Nici pînă în momentul de faţă acest material de construcţii nu a fost adus pe şantier, ceea ce face ca lucrările să stagneze.

Este timpul ca atît fabrica de ţiglă din Mureşeni cît şi T.R.C.L. nr. 2-Iaşi, să curme cu lipsa de interes de care dau dovadă în respectarea obligaţiilor contractuale. Conducerile acestor unităţi vor trebui să ia măsuri pentru ca aprovizionarea şantierelor cu materiale de construcţii necesare să se facă la timp. Numai în felul acesta ele vor putea contribui la grăbirea ritmului lucrărilor, la realizarea unor construcţii de bună calitate, care să poată fi date în folosinţă în termenele stabilite.

Buni gospodari

Colectiviştii din comuna Bălţaţi, raionul Tg. Frumos, au dobîndit succese însemnate pe tărîmul dezvoltării sectorului zootehnic al gospodăriei lor. Numărul animalelor, proprietate obştească, este în continuă creştere.

Ţinînd seama de faptul că asigurarea de adăposturi trainice şi sănătoase pentru animale este o condiţie de mare însemnătate pentru dezvoltarea creşterii animalelor, colectiviştii s-au preocupat îndeaproape de această problemă. Folosind cu chibzuinţă creditele acordate de stat şi o parte din fondul gospodăriei destinat acestui scop, ei au construit, pe lîngă cele existente, o serie de clădiri necesare sectorului zootehnic.

Anul trecut, colectiviştii au început construirea a încă 2 grajduri pentru vaci, unul din cărămidă şi altul din chirpici; fiecare din grajduri are o capacitate de 50 capete.

Zidarii constructori au fost sprijiniţi în munca lor de o echipă formată din 10 colectivişti. Munca rodnică a zidarilor şi colectiviştilor a făcut ca o parte din lucrările de construcţie să fie gata înainte de termen. Grajdul de cărămidă a fost dat în folosinţă cu o lună mai devreme de data planificată.

Ca buni gospodari, colectiviştii din Bălţaţi n-au aşteptat ca toate materialele de care aveau nevoie să le obţină prin aprobări şi repartiţii, ci au folosit cu pricepere resursele locale. Ei au transportat cu carele gospodăriei nisipul trebuitor construcţiilor şi au confecţionat chirpicii necesari. Aceasta a ajutat gospodăriei să economisească sume însemnate de bani, care vor fi folosite la dezvoltarea altor sectoare.

In prezent, membrii gospodăriei colective lucrează cu rîvnă pentru a da în folosinţă înainte de termen şi celălalt graid.

Toţi să fie mulţumiţi!

Şcoala profesională agricolă din Miroslava, raionul Iaşi, avea nevoie de un graid pentru adăpostirea animalelor ce-i aparţin. S-a făcut planul construcţiei, s-a discutat cu I.C.A.Z. Iaşi, care s-a angajat să execute construcţia, şi după ce totul a fost pus la punct, s-au început lucrările.

Graidul trebuia predat „la cheie" pînă la 15 noiembrie 1954. Dar pînă la acea dată şantierul I.C.A.Z. Iaşi, care, în treacăt fie-zis, şi-a căpătat o tristă faimă în ce priveşte nerespectarea angajamentelor ce şi le asumă, nu executase decît fundaţia şi în scurt timp a abandonat lucrarea sub motiv că are alte lucrări mai urgente. O dată abandonată lucrarea, I.C.A.Z.-ul nu s-a îngrijit nici măcar de adăpostirea materialelor rămase nefolosite pe şantier. La rîndul lor, tovarăşii din conducerea şcolii au manifestat aceeaşi lipsă de grijă faţă de soarta materialelor respective.

— Ce ne pasă nouă, e treaba I.C.A.Z.-ului, spunea deseori directorul şcolii, Florea Sebastian.

Această condamnabilă nepăsare faţă de avutul poporului a dus la irosirea unei importante cantităţi de bunuri. In primăvară, din cele 13.600 de bucăţi de cărămidă, de pildă, cca 85 la sută nu mai puteau fi folosite. S-au irosit, de asemenea, cantităţi însemnate de ciment, var, ţiglă etc. Nici temelia, la fel rămasă neacoperită, nu a avut mai puţin de suferit. Executată în condiţii tehnologice proaste, ea s-a măcinat aproape în întregime.

Pentru a-şi acoperi lipsa de răspundere, conducerea I.C.A.Z. Iaşi a prezentat directorului şcolii un proces-verbal de recepţionare provizorie a construcţiei şi de predare a materialelor încă nefolosite, pe care acesta l-a semnat, fără să se intereseze dacă într-adevăr materialele specificate mai există sau nu. Ulterior, Trustul regional de construcţii locale Iaşi, care a preluat lucrarea, a constatat lipsa unor însemnate cantităţi de cherestea, ciment, var, cuie etc.

Era firesc ca, văzînd această situaţie, forurile superioare să întreprindă cercetările cuvenite şi să tragă la răspundere pe cei vinovaţi. In realitate, lucrurile s-au petrecut altfel. Sezisate, Direcţia generală a pregătirii cadrelor şi Direcţia generală a construcţiilor din Ministerul Agriculturii şi Silviculturii au delegat pe tovarăşii Dandu şi Dobrescu să cerceteze lucrurile la faţa locului. Nu se ştie ce concluzii au tras cei doi tovarăşi din cele constatate. Se ştie însă că, la scurt timp după întoarcerea lor la Bucureşti, şcoala din Miroslava a primit o adresă prin care i se făcea cunoscut că s-a dispus retragerea finanţării pentru construirea graidului respectiv, fondurile fiind transferate în altă parte. Cît despre tragerea la răspundere a celor vinovaţi, nu s-a spus deocamdată nimic.

Organele de resort din Ministerul Agriculturii şi Silviculturii au datoria să cerceteze în mod temeinic această situaţie şi să tragă la răspundere cu toată severitatea pe cei care se fac vinovaţi de irosirea bunurilor statului.

Directorul I.C.A.Z. Iaşi:

— Să ne îngrijim de vite?
Nu mai are nici un rost
Ele pot să stea în ploaie
Că noi stăm la... adăpost.

Una dintre vaci:

— Cu-n proces verbal încearcă
Să-şi ascundă lipsa, dar
Noi sperăm că pînă-la urmă
Le-o fi „truda" în zadar.

CONCLUZII

Din constatările făcute pe teren, se vede că în multe locuri din regiunea Iaşi există defecţiuni serioase în ce priveşte desfăşurarea lucrărilor de construire a adăposturilor pentru animale, ca şi în privinţa felului în care sînt păstrate materialele de construcţii. Felul în care se desfăşoară munca de îndrumare şi control pe şantiere este necorespunzător. Aceasta este una din cauzele care fac ca de multe ori să nu se respecte prevederile memoriilor de construcţie şi ale contractelor încheiate, fapt care duce la construirea de adăposturi ce nu pot fi date în folosinţă. Nu există suficientă preocupare nici faţă de executarea şi predarea în termen a construcţiilor planificate.

Pentru a curma această stare de lucruri, este necesar ca conducerile întreprinderilor de construcţii să lucreze cu mai multă grijă şi răspundere, ca să existe o mai strînsă colaborare între aceste întreprinderi şi unităţile beneficiare. Este necesar, de asemenea, ca Direcţia generală a construcţiilor din Ministerul Agriculturii şi Silviculturii să desfăşoare o muncă mai operativă şi mai concretă pe teren, să cerceteze mai temeinic cauzele greutăţilor ce se ivesc şi să ia măsuri pentru înlăturarea lor, să tragă la răspundere cu toată severitatea pe cei care manifestă nepăsare faţă de bunul poporului.

Lichidarea multor lipsuri şi greutăţi depinde în mare măsură şi de Intreprinderea de construcţii agrozootehnice. Conducerea acestei întreprinderi trebuie să pună capăt încetinelii cu care ia unele măsuri pentru înlăturarea greutăţilor provocate de propriile şantiere ale întreprinderii.

In regiunea Iaşi există posibilităţi pentru ca lipsurile serioase existente pe tărîmul construirii de adăposturi pentru animale să fie înlăturate. Este de datoria organelor în drept să folosească din plin aceste posibilităţi, să ia toate măsurile ce se impun pentru a asigura executarea lucrărilor de construcţii la timp şi în condiţiile corespunzătoare.

Hotărîrea Consiliului de Miniştri al R. P. R. cu privire la dezvoltarea creşterii oilor

Dezvoltarea creşterii oilor are o deosebită însemnătate pentru economia naţională. Creşterea oilor este izvorul principal de aprovizionare cu lînă şi blănuri a industriei uşoare şi casnice în vederea producţiei de îmbrăcăminte necesară oamenilor muncii; ea este, de asemenea, una dintre cele mai de seamă surse de aprovizionare a populaţiei de la oraşe şi sate cu carne, lapte, brînză şi alte produse alimentare, contribuind la îmbunătăţirea continuă a nivelului de viaţă al celor ce muncesc.

Condiţiile naturale, de sol şi climă, din ţara noastră sînt deosebit de favorabile dezvoltării creşterii oilor. Munţii Carpaţi, cu bogate păşuni alpine, dealurile subcarpatice şi platoul Transilvaniei, cu mari recolte de fîn, văile rîurilor, şesurile şi bălţile Dunării sînt imense bogăţii naţionale care pot şi trebuie să fie mult mai mult valorificate pe calea dezvoltării creşterii oilor. Păşunile şi fîneţele naturale se întind în ţara noastră pe suprafeţe totalizînd peste 4 milioane hectare, din care peste un milion hectare goluri de munte.

Datorită condiţiilor naturale favorabile şi avantajelor materiale obţinute de crescătorii de oi, ţărănimea noastră se ocupă de multe secole cu creşterea oilor şi are o deosebită dragoste pentru această îndeletnicire tradiţională, în care a cîştigat o îndelungată experienţă. Sînt bine cunoscute turmele de oi din Vrancea, Valdeeni, Vîlcea, Dobrogea, Bran, Poiana Sibiului, Covasna, Caransebeş, Năsăud, Maramureş, Suceava care, pe lîngă producţiile mari de lînă, brînză şi blănuri, au constituit, în acelaşi timp, centre însemnate de creştere şi răspîndire a oilor de rasă.

Consiliul de Miniştri al Republicii Populare Romîne acordă o mare importanţă dezvoltării creşterii oilor, îmbunătăţirii calităţii şi sporirii productivităţii lor la lînă, lapte şi carne.

În urma măsurilor luate de partid şi guvern pe baza hotărîrilor Plenarei C.C. al P.M.R. din august 1953 şi a legii nr. 6/1953, privitoare la măsurile pentru dezvoltarea creşterii animalelor pe anii 1954 1956, s-au realizat unele succese în creşterea numărului de oi şi îndeosebi în îmbunătăţirea raselor, prin sporirea numărului de oi cu lînă fină şi semifină.

Fără eforturi deosebite, la sfîrşitul anului 1954, numărul de oi cu lînă fină şi semifină pe întreaga republică a crescut cu aproape un milion de capete faţă de 1950.

Aceasta arată că dacă Ministerul Agriculturii şi Silviculturii ar fi dus o muncă sistematică şi stăruitoare pe linia sporirii numărului de oi cu lînă fină şi semifină, efectivul acestora s-ar fi putut dubla în această perioadă.

Un rol important în îmbunătăţirea efectivelor de oi în ţara noastră l-a avut sectorul agricol de stat, care a livrat în perioada anilor 1949—1954 peste 145.000 berbecuţi şi mieluţe din rasele cu lînă fină şi semifină.

Din numărul total de oi pe care le deţin unităţile agricole de stat peste 90% sînt cu lînă fină şi semifină. Unele unităţi agricole de stat au reuşit să obţină producţii ridicate de lînă. Astfel, la staţiunea experimentală zootehnică din Palas — regiunea Constanţa — s-a obţinut o producţie medie de 6,3 kg. lînă la o turmă de peste 1100 oi merinos, recordul fiind deţinut de berbecul cu numărul matricol 37, care a dat 13,5 kg. lînă la o tunsoare. La gospodăria agricolă de stat Valea lui Mihai, regiunea Oradea, s-a obţinut o producţie medie de peste 5 kg lînă la o turmă de aproape 1300 de oi merinos; gospodăria de stat Jegălia, regiunea Constanţa, a realizat o producţie medie de 3,2 kg. lînă la o turmă de peste 4.200 oi spancă.

Staţiunea experimentală zootehnică din Slobozia, regiunea Bucureşti, încrucişînd ovine din rasa merinos precoce cu ovine din rasa ţigaie bucălaie, a realizat berbeci de peste 100 kg. greutate vie şi cu o producţie de 8 kg. lînă; unii berbeci de rasă spancă au ajuns pînă la 110 kg. greutate vie. Staţiunea experimentală din Rusetu, regiunea Galaţi, a obţinut în anul 1954 un număr de 125 miei la 100 oi ţigăi.

Succese importante în creşterea oilor au obţinut şi gospodăriile agricole colective. Acestea au deţinut în 1952 la 100 ha teren agricol 38 oi, iar în 1954 au ajuns la 62 oi la 100 hectare teren agricol, din care peste 70% sînt oi cu lînă fină şi semifină. Gospodăria agricolă colectivă din comuna Lenauheim, regiunea Arad, a obţinut un număr de 121 miei la o sută oi ţigăi şi 73 litri lapte pe cap de oaie.

Astfel de rezultate s-au obţinut în foarte multe gospodării agricole. Ele dovedesc marile posibilităţi pe care gospodăriile agricole de stat, gospodăriile colective, întovărăşirile agricole, asociaţiile de crescători de oi şi gospodăriile agricole individuale le au în sporirea numărului de oi, îmbunătăţirea lor calitativă şi creşterea productivităţii de lînă, lapte şi carne pe cap de oaie.

Cu toate succesele obţinute, în dezvoltarea creşterii oilor se constată o serioasă rămînere în urmă faţă de condiţiile naturale favorabile acestei importante ramuri a agriculturii şi faţă de cerinţele mereu crescînde ale populaţiei muncitoare şi ale industriei noastre uşoare şi alimentare.

Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, comitetele executive ale sfaturilor populare şi organele lor de specialitate, precum şi institutele şi staţiunile de cercetări zootehnice şi veterinare nu au dat importanţa cuvenită dezvoltării ameliorării acestei importante ramuri de producţie animală. Ele nu au introdus consecvent şi pînă la capăt măsurile prevăzute de legea pentru dezvoltarea creşterii animalelor pe anii 1954-1956, nu s-au ocupat în mod temeinic de asigurarea unei baze furajere corespunzătoare, de curăţirea şi întreţinerea păşunilor şi de ridicarea productivităţii lor la hectar nu au luat măsuri de amenajare a păşunilor din golurile de munte, din luncile şi bălţile rîurilor şi ale Dunării; de asemenea, nu au luat măsurile necesare pentru furajarea şi întreţinerea în bune condiţii a berbecilor comunali, nici măsurile veterinare pentru combaterea bolilor la oi şi în special a scabiei.

Nu s-a aplicat în mod corespunzător principiul cointeresării materiale a gospodăriilor agricole care se ocupă cu creşterea oilor.

Datorită celor de mai sus, nivelul producţiei de lînă nu acoperă integral nevoile industriei noastre textile, astfel că sîntem nevoiţi să importăm an de an cantităţi însemnate de lînă fină şi semifină, cheltuind sume importante de devize cu care am putea importa alte produse necesare economiei naţionale.

Una din cele mai serioase deficienţe în domeniul creşterii oilor este numărul încă redus al oilor cu lînă fină şi semifină. Ani şi ani de zile au fost sacrificate, pentru consumul de carne mieluţe şi berbecuţi de rasă, atît din sectorul socialist cît şi din sectorul individual, ceea ce a adus o mare pagubă crescătorilor de oi şi întregii economii naţionale. Acestei practici profund dăunătoare trebuie să i se pună capăt cu toată hotărîrea.

Este necesar ca în ceea ce priveşte creşterea oilor atenţia principală, în anii următori, să fie îndreptată spre dezvoltarea creşterii oilor cu lînă fină şi semifină care sînt cele mai rentabile.

Trebuie folosite cît mai bine condiţiile naturale şi economice ale diferitelor regiuni ale ţării, astfel încît în fiecare regiune să se crească acele rase de oi care dau, în condiţiile locale, calitatea cea mai bună de lînă şi cea mai ridicată productivitate de lapte şi carne. Principala preocupare trebuie îndreptată spre creşterea oilor din rasele merinos, spancă şi ţigaie, folosindu-se în acest scop pe o scară cît mai largă încrucişarea oilor cu lînă groasă cu berbeci din rasele cu lînă fină şi semifină, pe calea montei naturale şi a însămînţărilor artificiale.

De asemenea, o mare atenţie trebuie dată şi creşterii batalilor; practica a dovedit că creşterea batalilor aduce mari venituri crescătorilor şi economiei naţionale prin producţia sporită de carne şi lînă de calitate.

Interesele dezvoltării economiei naţionale şi îmbunătăţirii continue a aprovizionării populaţiei muncitoare de la oraşe şi sate cu îmbrăcăminte, lapte şi carne, cer ca în următorii cinci ani efectivul de oi să crească pînă la cel puţin 15 milioane capete, din care cel puţin 8 milioane oi cu lînă fină şi semifină, iar producţia globală de lînă să ajungă la cel puţin 34.000 tone, din care cel puţin 20.000 tone lînă fină şi semifină.

Rezultatele obţinute de gospodăriile agricole fruntaşe în creşterea oilor arată că pentru aceasta avem în ţară toate condiţiile necesare. Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, comitetele executive ale sfaturilor populare, institutele de cercetări zootehnice şi veterinare şi zootehnicienii au datoria să cunoască pe fruntaşii în creşterea oilor, să răspîndească pe scară cît mai largă experienţa pozitivă, metodele de muncă şi de organizare a muncii a gospodăriilor de stat, gospodăriilor colective, întovărăşirilor agricole, asociaţiilor de crescători de oi şi gospodăriilor individuale fruntaşe în creşterea oilor.

Ministerul Agriculturii şi Silviculturii are datoria să folosească în cercetările ştiinţifice experienţa gospodăriilor agricole fruntaşe în creşterea oilor, îmbunătăţirea calitativă a efectivului lor şi sporirea productivităţii de lînă, lapte şi carne, şi să introducă cuceririle ştiinţifice în practica creşterii oilor.

Succesele dezvoltării creşterii oilor depind în mare măsură de aplicarea consecventă a principiului cointeresării materiale a crescătorilor de oi, a ciobanilor, tehnicienilor şi medicilor veterinari la sporirea efectivului de ovine şi îmbunătăţirea lui calitativă.

Consiliul de Miniştri, examinînd felul cum se aplică legea nr. 6/1953 privitoare la „Măsurile pentru dezvoltarea creşterii animalelor în anii 1954-1956 în Republica Populară Romînă", constată în afară de realizări şi unele lipsuri în aplicarea ei pe teren.

În scopul dezvoltării creşterii oilor, obţinerii unei producţii sporite de lînă fină şi semifină pe cap de oaie, pentru asigurarea cu materii prime a industriei, precum şi pentru obţinerea unei cantităţi sporite de carne şi lapte, Consiliul de Miniştri al Republicii Populare Romîne

HOTĂRĂŞTE:

1. Aplicarea măsurilor necesare ca efectivele de oi să crească ajungînd, la sfîrşitul anului 1960, pe întreaga economie, la cel puţin 15.000.000 capete, din care cel puţin 8.000.000 oi cu lînă fină şi semifină.

Gospodăriile agricole de stat, fermele de stat şi comitetele executive ale sfaturilor populare sînt obligate să ia măsurile necesare ca pînă în 1960 să ajungă la un efectiv de cel puţin 100 de oi cu lînă fină şi semifină la 100 ha. teren agricol (arabil, plus păşuni şi fîneţe naturale). În acest scop, gospodăriile agricole de stat, fermele de stat şi comitetele executive ale sfaturilor populare vor organiza stîni speciale pe păşunile de munte şi baltă, aflate în folosinţa lor.

Se recomandă gospodăriilor agricole colective ca pînă în 1960 să ajungă la 100-110 oi proprietate obştească la 100 ha. teren agricol propriu.

Se recomandă gospodăriilor agricole individuale ţărăneşti ca, prin folosirea raţională a resurselor lor gospodăreşti, să crească cel puţin 3—5 oi de gospodărie, din rasele cu lînă fină şi semifină.

2. Pentru realizarea acestor sarcini:

a) Se interzice tăierea în gospodăriile agricole de stat şi fermele de stat a tuturor categoriilor de ovine din rasele merinos, spancă, ţigaie, karakul şi metişi din aceste rase.

Tăierea ovinelor înapte pentru creştere din rasele de mai sus se va putea face numai în condiţiile ce se vor stabili, prin instrucţiuni, de Ministerul Agriculturii şi Silviculturii;

b) Se obligă Ministerul Industriei Alimentare să ia măsuri pentru a nu se tăia mieii şi oile din rasele de mai sus primite prin cotă, achiziţii şi contracte şi să organizeze schimbul acestora cu oi şi miei din rasa ţurcană sau cu alte ovine din rasele şi categoriile admise la tăiere, ce se vor stabili prin instrucţiunile Ministerului Agriculturii şi Silviculturii. Schimbul se va face kg./kg.

În acest scop, Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, Ministerul Industriei Alimentare şi comitetele executive ale sfaturilor populare vor stabili anual măsurile necesare organizării în bune condiţii a acestui schimb;

c) Se recomandă gospodăriilor agricole colective, întovărăşirilor, asociaţiilor de creştere a animalelor şi gospodăriilor individuale să nu taie, ci să păstreze tineretul din rasele de mai sus, pentru mărirea turmelor proprii.

3. Pentru realizarea unei producţii mărite de lînă:

a) Se obligă gospodăriile agricole de stat şi fermele de stat şi se recomandă gospodăriilor agricole colective să ia măsurile necesare ca pînă în 1960 să se ajungă la cel puţin următoarele producţii medii de lînă de fiecare oaie:

— la oile cu lînă fină	5 kg
— la oile cu lînă semifină	3,0 kg
— la oile cu lînă groasă	2,3 kg.

b) Se obligă Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, Ministerul Industriei Alimentare şi celelalte ministere şi organizaţii economice centrale să organizeze creşterea batalilor din rasele merinos, spancă şi ţigaie în turmă, astfel ca pînă la sfîrşitul anului 1960 numărul de batali din aceste turme să ajungă la cel puţin 400.000 de capete, din care la gospodăriile agricole de stat cel puţin 100.000 batali.

Se recomandă gospodăriilor agricole colective să crească batali din aceleaşi rase, în aşa fel ca pînă în 1960 să ajungă la cel puţin 5% batali din întregul efectiv de ovine;

c) Se obligă Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi comitetele executive ale sfaturilor populare să intensifice măsurile de prevenire şi lichidare a bolilor la oi.

În acest scop, Ministerul Agriculturii şi Silviculturii va asigura cantităţile necesare de medicamente şi preparate de uz veterinar;

d) Se obligă Ministerul Agriculturii şi Silviculturii să extindă mecanizarea tunsului oilor în anul 1956 la gospodăriile agricole de stat şi să organizeze în staţiunile de maşini şi tractoare brigăzi pentru tunderea mecanică a oilor, care să deservească gospodăriile agricole colective, întovărăşirile, asociaţiile agricole şi gospodăriile individuale.

4. Pentru extinderea creşterii raselor de oi cu lînă fină şi semifină şi de pielicele, măsurile pentru îmbunătăţirea raselor de oi vor fi duse astfel:

— rasa merinos se va creşte şi va fi folosită ca amelioratoare în regiunile: Bucureşti, Constanţa, Galaţi, în partea sudică a regiunilor Craiova, Piteşti şi Ploeşti, în partea vestică a regiunilor Timişoara, Oradea şi Baia Mare, precum şi în raioanele Murgeni din regiunea Bîrlad şi Huşi din regiunea Iaşi.

— rasa ţigaie se va creşte şi va fi folosită ca amelioratoare în regiunile: Autonomă Maghiară, Stalin, în afara părţii sudice a raioanelor Sibiu şi Făgăraş, Hunedoara în afara părţii nordice şi sudice a acesteia, Cluj în afara unor porţiuni din raioanele munţilor Apuseni şi Rodnei, Baia Mare în cea mai mare parte a raioanelor Oaş, Şomcuta, Cehul-Silvaniei şi o parte din raionul Lăpuş, în raioanele de deal ale regiunilor Oradea, Arad, Timişoara, Craiova, Piteşti, în regiunea Ploeşti în afara părţii sudice, în regiunea Bîrlad în raioanele Focşani, Tecuci şi parţial în raioanele Bîrlad, Adjud, Panciu şi Vrancea, în raionul Lieşti din regiunea Galaţi şi comunele din baltă şi deltă din raioanele Măcin şi Tulcea, în raionul Feteşti din regiunea Constanţa şi comunele din baltă din raionul Călăraşi, regiunea Bucureşti

— rasa karakul se va creşte şi va fi folosită ca amelioratoare în jumătatea de est a regiunii Suceava, în regiunea Iaşi în afara raionului Huşi, în partea sud-estică a regiunii Bacău şi în partea nordică a regiunii Bîrlad. De asemenea, se va da o atenţie deosebită creşterii ţurcanei brumării în regiunile Bacău şi Suceava.

5. Se obligă Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi comitetele executive ale sfaturilor populare:

a) Să asigure efectivul necesar de berbeci reproducători, de calitate superioară, din rasele prevăzute în harta de raionare a raselor de oi;

b) Să asigure condiţii bune de cazare, furajare, îngrijire şi folosire a berbecilor reproducători, potrivit normelor stabilite de Ministerul Agriculturii şi Silviculturii;

c) Să asigure în gospodăriile agricole de stat creşterea în bune condiţii a berbecilor reproducători în aşa fel că să-i livreze la vîrsta de cca. 18 luni, în condiţii de reproducţie;

d) Să interzică, în zonele prevăzute pentru creşterea oilor merinos, spancă, ţigaie şi karakul, folosirea altor berbeci decît a celor autorizaţi de organele zootehnice.

6. Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi comitetele executive ale sfaturilor populare răspund de îngrijirea şi asigurarea hranei normale a berbecilor comunali, prin cultivarea raţională a loturilor zootehnice şi defalcarea de porţiuni speciale pentru păşunat, din izlazurile comunale, precum şi de starea lor sanitară.

7. Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, comitetele executive ale sfaturilor populare şi conducerile gospodăriilor agricole colective şi întovărăşirilor vor lua măsuri pentru asigurarea cu adăposturile necesare a efectivelor de oi, folosind în acest scop, pe scară largă, materialele locale de construcţie.

8. Ministerul Agriculturii şi Silviculturii va importa berbeci reproducători şi oi din rasele merinos şi karakul.

9. Pentru a se realiza într-un timp mai scurt creşterea numărului de oi cu lînă fină şi semifină şi a oilor karakul, Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi comitetele executive ale sfaturilor populare se obligă:

a) Să extindă reţeaua staţiunilor de însămînţări artificiale la oi şi să le asigure cu clădirile, inventarul şi utilajul necesar pentru buna lor funcţionare, în aşa fel ca în 1960 să funcţioneze cel puţin 4.000 de staţiuni;

b) Să asigure şcolarizarea personalului necesar organizării lucrărilor la staţiunile de însămînţări artificiale;

c) Punctele agricole să devină centre de îndrumare pentru creşterea şi îmbunătăţirea raselor de oi, răspunzînd direct de activitatea staţiunilor de însămînţări artificiale.

10. Se obligă Ministerul Agriculturii şi Silviculturii:

a) Să repartizeze efectivele de oi din gospodăriile agricole de stat şi din staţiunile experimentale zootehnice în aşa fel ca acestea să crească rasele de oi prevăzute în harta de raionare a raselor;

b) Să sporească efectivele de oi şi berbeci la staţiunile experimentale zootehnice, astfel ca — pe lîngă cercetările ştiinţifice — acestea să contribuie în măsură şi mai largă la răspîndirea raselor superioare de oi, livrînd gospodăriilor agricole de stat, gospodăriilor agricole colective şi întovărăşirilor oi pentru înfiinţarea de ferme de creştere;

c) Să profileze gospodăriile agricole de stat în vederea organizării de ferme de creştere a oilor cu producţii ridicate şi să organizeze ferme de selecţie a ovinelor.

11. Gospodăriile agricole de stat şi staţiunile experimentale vor livra, contra cost, gospodăriilor agricole colective, întovărăşirilor şi asociaţiilor de crescători de oi, precum şi ţăranilor cu gospodării individuale, berbeci şi mieluţe de prăsilă cu lînă fină şi semifină, karakul şi metişii acestora.

12. Pentru îmbunătăţirea bazei furajere necesare dezvoltării creşterii oilor, Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi alte ministere, care au în folosinţă păşuni, precum şi comitetele executive ale sfaturilor populare, sînt obligate:

a) Să ia măsuri ca pînă la 1 ianuarie 1956 să fie redate păşunatului suprafeţele de păşuni din munţi, bălţi, păduri şi golurile de munte care au fost folosite în trecut pentru creşterea oilor.

De asemenea, vor fi redate păşunatului şi alte suprafeţe ce pot fi folosite pentru păşunatul oilor;

b) Să ia măsuri pentru sporirea producţiei la hectar a păşunilor şi fîneţelor naturale, prin curăţirea păşunilor de mărăcini şi îngrăşarea lor cu îngrăşăminte naturale şi chimice;

c) Să introducă pe scară cît mai largă semănatul secarei furajere, al ierbii de Sudan şi al altor culturi ce pot fi consumate de oi sub formă de masă verde în primele luni ale anului şi în perioadele secetoase ale verii;

d) Să amenajeze pe păşuni stîne, adăposturi, saivane şi adăpători;

e) Să interzică folosirea suprafeţelor de păşuni desţelenite în alte scopuri decît pentru cultivarea porumbului şi altor plante furajere;

f) Să ia măsuri pentru însilozarea pe scară largă a nutreţurilor şi în principal a porumbului în vederea folosirii lor în hrana oilor în timpul iernii şi în perioadele secetoase ale verii.

13. Gospodăriile agricole colective, întovărăşirile agricole şi crescătorii de ovine ce sînt constituiţi în asociaţii pot încheia contracte de păşunat pe o perioadă de timp de 4—5 ani, plata păşunatului urmînd a se face în bani sau natură.

14. Pentru stimularea şi cointeresarea ciobanilor în vederea îmbunătăţirii îngrijirii oilor în unităţile agricole de stat, se stabilesc următoarele:

a) Se va introduce plata în natură a ciobanilor după obiceiul locului;

b) Se va permite ciobanilor să crească în turma încredinţată lor spre îngrijire un număr de oi şi porci, proprietate personală, potrivit instrucţiunilor ce se vor da de Ministerul Agriculturii şi Silviculturii.

15. Ciobanii şi tehnicienii care se ocupă direct de creşterea oilor la gospodăriile de stat, fermele de stat şi staţiunile experimentale, care vor creşte berbeci şi batali din rasele cu lînă fină şi semifină în greutate vie de peste 100 kg. şi cu o producţie de lînă de cel puţin 8 kg., vor primi premii pentru fiecare berbec sau batal în sumă de 100 lei, dacă şi-au îndeplinit planul de stat la producţia de lînă.

16. Ciobanii şi tehnicienii care se ocupă direct de creşterea oilor în gospodăriile agricole de stat, fermele de stat şi staţiunile experimentale, care vor creşte oi cu lînă fină în greutate de 65 kg. şi cu o producţie de lînă de peste 6 kg. sau oi cu lînă semifină de aceeaşi greutate şi cu 4 kg. producţie de lînă, vor primi în fiecare an şi pentru fiecare oaie lei 50, dacă şi-au îndeplinit planul de stat la producţia de lînă.

17. Inginerii zootehnişti, medicii veterinari şi tehnicienii de la punctele agricole care vor lichida rîia oilor în comunele de care răspund direct, vor realiza şi depăşi planul de creştere şi răspîndirea oilor cu lînă fină şi semifină, vor putea primi premii anuale de 500—3.000 lei fiecare, conform instrucţiunilor Ministerului Agriculturii şi Silviculturii şi Ministerului de Finanţe.

18. Se recomandă gospodăriilor agricole colective să sporească numărul zilelor-muncă pentru ciobanii care obţin 8 kg. de lînă fină şi semifină de la berbeci şi batali şi 6 kg. de lînă fină şi semifină de la oi.

19. Inginerii zootehnişti, medicii veterinari şi tehnicienii care vor obţine, la gospodăriile agricole de stat şi fermele de stat, peste 120 de miei înţărcaţi de la 100 de oi cu lînă fină şi semifină vor fi premiaţi cu sume ce variază de la 500-3.000 lei, conform instrucţiunilor Ministerului Agriculturii şi Silviculturii şi Ministerului de Finanţe.

20. Pentru a ajuta creşterea şi dezvoltarea oilor cu lînă fină şi semifină, oile, berbecii şi mieii din rasele merinos, spancă, ţigaie, karakul şi ţurcană, contractaţi de organizaţiile Ministerului Industriei Alimentare, vor putea fi livraţi gospodăriilor agricole colective, întovărăşirilor şi asociaţiilor de creştere a oilor, precum şi gospodăriilor individuale, miei şi mijlocii, pe credit de trei ani, cu plata în natură (lînă, lapte, carne), conform instrucţiunilor elaborate de Ministerul de Finanţe, Ministerul Industriei Alimentare şi Ministerul Agriculturii şi Silviculturii.

21. Gospodăriile agricole colective, întovărăşirile, asociaţiile şi ţăranii muncitori cu gospodării individuale din munţii Apuseni, Vrancea şi din alte regiuni muntoase, lipsite de culturi cerealiere, vor putea primi în echivalenţă, pentru lînă, lapte sau brînză, livrate prin contracte, porumb la preţul de stat.

Ministerul Industriei Uşoare şi Ministerul Industriei Alimentare vor lua măsurile necesare pentru ducerea la îndeplinire a prezentului articol.

22. Gospodăriile agricole colective şi întovărăşirile care vor preda, pe bază de contract, întreaga cantitate de lînă fină şi semifină vor fi scutite de a preda cota de lapte de la oi.

23. Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, Ministerul Culturii şi comitetele executive ale sfaturilor populare vor organiza expoziţii şi concursuri pentru popularizarea rezultatelor bune obţinute în creşterea oilor, acordîndu-se premii şi diplome fruntaşilor în creşterea oilor.

De asemenea, vor lua măsuri pentru editarea în tiraj mare de broşuri, afişe şi alte materiale privitoare la creşterea oilor şi combaterea bolilor la oi şi se vor îngriji de realizarea de filme documentare şi de popularizare a metodelor înaintate în creşterea oilor.

24. Ministerul Finanţelor şi Comitetul de Stat al Planificării vor prevedea în planurile anuale fondurile şi materialele necesare pentru ducerea la îndeplinire a prezentei hotărîri.

Preşedintele Consiliului de Miniştri,
GH. GHEORGHIU-DEJ

Director general al treburilor Consiliului de Miniştri,
PETRE COSTACHE

O legendă care s-a spulberat

„Fîntîna Aniscăi"

Se spune că a fost odată, demult, într-un sat de la poalele muntelui Cristianul Mare, o fată de romîn, frumoasă ca o Cosînzeană, şi un fecior de sas, mîndru ca un Făt-Frumos, care se îndrăgeau tare mult unul pe altul. Vrînd să-şi unească vieţile în faţa legii şi a oamenilor, au cerut binecuvîntarea părinţilor. Dar pe atunci nu era îngăduit amestecul sîngelui de sas cu cel de romîn. Părinţii nu le-au dat binecuvîntarea, ci, dimpotrivă, i-au alungat şi blestemat să nu aibă parte de fericire. Tinerii însă nu au ţinut seamă nici de opreliştea neîndupleactei legi, nici de blestemul părinţilor şi au fugit împreună, căutîndu-şi cuib în inima codrilor de brazi. Dar, fericirea lor n-a dăinuit multă vreme. Într-una din zile, feciorul de sas, plecat la vînătoare pe timp de furtună, nu s-a mai întors. Pornind în căutarea lui, Anişca — aşa o chema pe fată — l-a aflat prefăcut într-o stană de piatră. Îmbrăţişînd stînca rece, Anişca a plîns şi a tot plîns zile şi nopţi de-a rîndul, pînă i-au secat lacrimile. Dar, lunecînd pe lespedea de piatră, lacrimile Anişcăi au dat naştere unui firicel de apă cristalină care a pornit la vale, croindu-şi drum şerpuitor printre brazi, pînă ce s-a contopit cu apele repezi ale Ghimbăşelului. De atunci, stînca aceea poartă numele de „Fîntîna Anişcăi".

Povestea aceasta, a uneia dintre nenumăratele pîrîiaşe ce izvorăsc din inima de piatră a muntelui Cristianul Mare, am auzit-o într-una din zilele trecute, pe cînd mă aflam printre colectiviştii din comuna Cristian.

— Îşi are tîlcul ei povestea asta — îmi spunea colectivistul Vasile Tohăneanu. Ea grăieşte cum nu se poate mai bine despre vechile orînduieli şi obiceiuri din satul nostru în care de veacuri întregi vieţuiesc laolaltă oameni de naţionalităţi diferite. Înălţaseră stăpînii de atunci ai acestor locuri un zid de netrecut între romîni şi saşi. Nu ne era îngăduit nici un fel de apropiere, nici un fel de legături frăţeşti. Bogătanii, fie romîni, fie saşi, făceau tot ce le sta în putinţă pentru a ne învrăjbi, ca să ne poată mai lesne asupri şi exploata şi pe unii şi pe alţii. Căci, atunci cînd era vorba să-i slugărim pe ei, nu se uitau bogătanii de sîntem saşi ori romîni. Mulţi dintre noi, colectiviştii de azi, saşi şi romîni laolaltă, am slugărit ani de zile în şir pe pămînturile lui Knor Gheorghe.

Astăzi însă, din acele vechi orînduieli şi obiceiuri n-a mai rămas decît o amintire amară. Ne-a arătat partidul care-i adevărul şi ne-a îndreptat pe drumul cel bun — încheie Tohăneanu, îmbrăţişînd cu privirile acareturile cele noi ale colectivei.

★

Doar cîţiva ani au trecut din primăvara lui 1951, cînd 36 de familii de ţărani muncitori saşi şi romîni din Cristian, urmînd îndemnul comuniştilor, şi-au unit de bună voie pămînturile şi atelajele, punînd temelie trainică gospodăriei colective „Drum Nou". În acest scurt răstimp însă, în viaţa satului s-au petrecut atîtea prefaceri, cîte nu s-au petrecut în întreaga sa istorie, lungă de cîteva secole.

Prin munca înfrăţită a colectiviştilor şi datorită sprijinului acordat de partid şi guvern, tînăra gospodărie s-a întărit şi s-a dezvoltat an de an, devenind un puternic centru de atracţie pentru ţăranii muncitori. Astăzi, gospodăria numără 170 de familii, iar pămînturile ei se întind pe o suprafaţă de 600 ha. Colectiviştii din Cristian se mîndresc cu producţiile mari de cereale şi cartofi pe care le obţin, cu grajdurile cele noi în care au 40 de vaci cu lapte, 100 de porci şi peste 800 de oi. Anul trecut, numai de pe urma creşterii animalelor, colectiviştii au realizat venituri de aproape jumătate de milion de lei. Cu o parte din aceşti bani, gospodăria şi-a cumpărat un autocamion nou-nouţ.

O dată cu înflorirea gospodăriei, a crescut şi bunăstarea colectiviştilor. Numai anul acesta vreo zece colectivişti şi-au construit case noi. Aşa sînt, de pildă, Panga Dumitru, Burcea Dumitru şi alţii.

Străbătînd uliţele satului, am văzut încă vreo cîteva mici şantiere: casele în plină construcţie ale colectiviştilor Oprea Ştefan, Şuteu Ioan şi Zaharia Dumitru.

★

Seara s-au aprins luminile pe străzi şi în case. De la un capăt la altul al satului, de pe fiecare stradă, din fiecare casă, prin ferestrele larg deschise, se revărsau valuri de muzică transmisă prin staţia de radioamplificare.

Nu există în Cristian nici un colectivist în casa căruia să nu ardă lumina electrică, să nu se afle un aparat de radio sau difuzor. Mulţi dintre ei şi-au cumpărat biciclete, iar unii chiar motociclete.

Toate acestea au devenit pentru colectivişti lucruri obişnuite.

În seara aceea, la căminul cultural avea loc un festival artistic. Actorii amatori, tineri romîni şi saşi, au cules aplauzele călduroase, „la scenă deschisă", ale publicului entuziasmat. Pe scenă, se aflau, alături de Bărăscu Marin şi Marilena Cristoloveanu, şi tinerele de naţionalitate germană Wagner Marta şi Wagner Clara.

Tot astfel, în fanfara gospodăriei, în echipa de dansuri, la serbările cîmpeneşti, romînii şi saşii se bucură laolaltă de viaţa fericită pe care o trăiesc astăzi.

Nu de mult, în registrul stării civile a fost înscrisă pentru prima oară de la întemeierea acestui sat o căsătorie între un sas şi o romîncă. Aşa s-a spulberat trista legendă a Anişcăi.

Trecutul întunecat a rămas departe, în urmă. Privirile tuturor se îndreaptă cu încredere spre viitor. Copiii din Cristian sînt crescuţi azi în spiritul dragostei şi al respectului pentru celelalte naţionalităţi. În fiecare dimineaţă, cînd colectiviştii pornesc la muncă, copiii lor rămîn la căminul de zi al gospodăriei. Vizitînd căminul, educatoarea Homzea mi-a arătat 3 prieteni nedespărţiţi. Pe pajiştea din curtea căminului, aşezaţi pe scăunele, 3 copii priveau cu mult interes într-un album.

— Pe fetiţa din mijloc o cheamă Renate, îmi spuse educatoarea. E fiica brigadierului sas Hans Schanbell. În stînga, este Tică Barbu, fiul unui colectivist romîn, iar în dreapta, Balint Edmond, fiul unui muncitor maghiar.

I-am privit multă vreme pe cei trei copii. Pentru ei, îmi spuneam, care cresc astăzi laolaltă şi laolaltă se bucură de frumuseţile unei copilării însorite, legenda despre fîntîna Anişcăi va fi cu totul de neînţeles.

N. IANCU

În întîmpinarea festivalului de la Varşovia

În cinstea celui de al V-lea Festival al tineretului şi studenţilor de la Varşovia, tinerii ţărani muncitori din întreaga ţară îşi intensifică eforturile în muncă pentru a contribui cît mai mult la obţinerea unei recolte bogate în acest an.

În regiunea Suceava, de pildă, tinerii colectivişti din Satu Mare, raionul Rădăuţi, cei din Ilişeşti şi Todireni, raionul Truşeşti, precum şi tinerii ţărani muncitori din raioanele Săveni, Dorohoi şi Botoşani au executat plivitul şi prăşitul culturilor pe mari suprafeţe. În frunte cu utemiştii, ei au curăţit totodată 78.380 ha de izlaz. Tinerii care muncesc la staţiunea experimentală zootehnică Popăuţi construiesc acum prin muncă voluntară un complex sportiv.

★

În regiunea Bîrlad, mulţi dintre tinerii mecanizatori din gospodăriile agricole de stat şi S.M.T.-uri care în muncile de primăvară au economisit combustibil în valoare de peste 40.000 lei execută acum prăşitul mecanic şi fac ultimele pregătiri pentru strîngerea recoltei. În acelaşi timp, aproape 20.000 de tineri ţărani muncitori şi pionieri iau parte la diverse acţiuni pentru combaterea dăunătorilor culturilor şi la curăţirea a 8.000 ha de izlaz.

În regiunea Piteşti, principalele acţiuni întreprinse de tineri în întîmpinarea Festivalului sînt întreţinerea culturilor din cîmp şi a grădinilor de pomi fructiferi. Peste 3.000 de tineri au luat parte la lucrările de întreţinere a culturilor în cîmp, iar alţi 2.000 au stropit şi curăţit 124.500 de pomi fructiferi.

★

Tinerii din regiunea Ploeşti şi-au îndreptat atenţia spre plantarea viţei de vie, a pomilor fructiferi şi a împăduririlor. Ei au plantat peste 523.000 de butaşi de vie, au curăţit 390.000 de pomi fructiferi şi au stropit 377.500 de pomi. Totodată ei au plantat în păduri 2.098.640 de puieţi.

Conferinţa lucrătorilor din agricultura republicilor baltice

Cuvîntarea rostită de N. S. Hruşciov

RIGA 17 (Agerpres). — TASS:

Timp de trei zile s-a desfăşurat la Riga conferinţa lucrătorilor din agricultura R.S.S. Lituaniene, R.S.S. Letone şi R.S.S. Estone. La conferinţă au participat peste 1.000 de persoane — preşedinţi de colhozuri, specialişti în agricultură, lucrători din S.M.T.-uri şi sovhozuri, inovatori în agricultură şi creşterea animalelor din ţările baltice, precum şi fruntaşi în agricultură din R.S.F.S.R., Ucraina, Bielorusia şi R.S.S. Karelo-Fină.

La lucrările conferinţei a luat parte N. S. Hruşciov, prim-secretar al C. C. al P.C.U.S.

Conferinţa a discutat măsurile îndreptate spre întărirea continuă a colhozurilor, sporirea producţiei agricole în republicile baltice, precum şi sporirea veniturilor colhoznicilor.

In cuvîntarea sa, N. S. Hruşciov a subliniat că în raport şi în cuvîntările participanţilor la conferinţă s-au spus multe lucruri foarte valoroase şi instructive care merită atenţia tuturor lucrătorilor din agricultura republicilor baltice. Materialele acestei conferinţe ar trebui editate în fiecare republică în limba maternă pentru ca ele să devină un bun al tuturor colhoznicilor şi colhoznicelor, al tuturor muncitorilor din S.M.T.-uri şi sovhozuri.

La această conferinţă, a declarat N. S. Hruşciov, s-au spus multe lucruri interesante. Acest fapt este îmbucurător deoarece Letonia, Lituania şi Estonia sînt republici sovietice tinere, iar colhozurile voastre sînt şi mai tinere. Ani de-a rîndul oamenii au trăit izolaţi, ei au fost educaţi în cu totul alte condiţii. A transforma pe locuitorul unui cătun, care nu avea nici măcar un vecin adevărat, într-un colhoznic care să înţeleagă interesele societăţii, ale colectivului, nu este o sarcină uşoară. Ascultîndu-i pe tovarăşi te bucuri pur şi simplu că s-a pus o bază sănătoasă, s-au creat multe colhozuri puternice, s-au ridicat cadre minunate de organizatori ai producţiei colhoznice.

N. S. Hruşciov s-a ocupat în continuare de problemele înfăptuirii hotărîrilor partidului şi guvernului cu privire la avîntul agriculturii. Ştiţi, a spus el, că plenara din ianuarie a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice a trasat sarcina ca în viitorii 5—6 ani producţia de cereale să atingă 10 miliarde de puduri şi ca producţia animală să sporească de două ori şi chiar mai mult. Elaborînd programul de dezvoltare a producţiei colhozurilor şi sovhozurilor, partidul comunist a pornit de la interesele poporului, de la ridicarea necontenită a bunei sale stări materiale.

Trebuie spus că în trecut s-au făcut greşeli în planificarea agriculturii. Luaţi de exemplu planul trienal de dezvoltare a creşterii animalelor proprietate obştească. La baza acestui plan se afla un principiu nejust. S-a planificat ca colhozurile şi sovhozurile să aibă atîtea capete de vite cornute mari, atîtea de porci, oi, păsări fără să se prevadă volumul producţiei. Dar voi ştiţi, tovarăşi, că vitele sînt diferite. Deseori prin laptele pe care îl dă, o singură vacă înlocuieşte zece şi uneori şi mai multe vaci. Astfel, într-o gospodărie sau alta, numărul capetelor de vite a crescut, iar producţia a scăzut. Noi nu avem nevoie de o simplă sporire a şeptelului de vite, noi avem nevoie de o anumită cantitate de produse animale. Tocmai de la acest principiu a pornit plenara din ianuarie a Comitetului Central al P.C.U.S. cînd a aprobat programul de sporire a producţiei agricole.

Cînd am organizat conferinţele pe zone ale lucrătorilor din agricultura regiunilor şi republicilor R.S.F.S.R., a continuat N. S. Hruşciov, şi am stat de vorbă şi ne-am sfătuit cu cei mai buni colhoznici, lucrători din S.M.T.-uri şi sovhozuri, a reieşit că planul adoptat de plenara din ianuarie a C. C. al P.C.U.S. pentru anul 1960 poate fi îndeplinit înainte de termen.

Experienţa arată că organizînd în mod raţional gospodăria, chiar şi cel mai slab colhoz poate deveni fruntaş în cel mai scurt timp. Aici a luat cuvîntul tov. Omolcenko, preşedintele colhozului „Dimitrov", regiunea Leningrad. Acest colhoz s-a întărit din punct de vedere economic în doi ani şi a dat anul trecut cîte zece ruble pentru fiecare zi-muncă. De la această tribună a vorbit tov. Areplev, preşedintele colhozului „Puti novoi jizni" din regiunea Moscova. Acest colhoz era unul dintre cele mai înapoiate din regiunea Moscova. Acum însă el se numără printre colhozurile fruntaşe iar în ce priveşte producţia de lapte ocupă unul din primele locuri din regiune.

Există destule exemple de acest fel la noi. Ele arată că fiecare colhoz are toate posibilităţile să îndeplinească înainte de termen sarcinile trasate de plenara din ianuarie a C. C. al P.C.U.S. şi să-şi întărească gospodăria, să dea mai multe produse statului, să mărească retribuirea în produse şi în bani pentru zilele-muncă prestate de colhoznici.

Poporul sovietic, însufleţit de hotărîrile partidului şi guvernului cu privire la avîntul rapid al tuturor ramurilor agriculturii, traduce cu succes în viaţă planurile trasate. De pe acum, a spus N. S. Hruşciov, pot fi văzute primele rezultate. Să luăm de pildă valorificarea pămînturilor înţelenite. Noi ne-am apucat de pămînturile înţelenite nu din sărăcie. In ţara noastră există destule cereale, avem şi rezerve de produse, dar noi privim înainte, în perspectivă. Nimeni nu poate nega că în ţara noastră salariul creşte an de an, posibilităţile de a cumpăra mărfuri cresc. Pentru a satisface mai complet nevoile mereu crescînde, trebuie să sporim neîncetat producţia agricolă.

După cum se ştie, anul trecut au fost însămînţate 3,6 milioane de hectare de pămînturi înţelenite, iar în anul acesta au fost însămînţate pînă acum 19,7 milioane de hectare în loc de 13 milioane cît prevedea planul. Cu toate că anul acesta primăvara a fost tîrzie, însămînţarea culturilor de primăvară a fost efectuată în ţară în termene optime. Colhozurile şi sovhozurile au însămînţat o suprafaţă cu 21 milioane de hectare mai mare decît anul trecut. Anul acesta a fost însămînţată cu porumb o suprafaţă de 16,8 milioane de hectare — adică cu aproape 13 milioane de hectare mai mult decît anul trecut.

Anul acesta a crescut şi producţia animală. In ultimele opt luni — de la 1 octombrie pînă la 1 iunie — producţia de lapte a fost cu 30% mai mare decît în aceeaşi perioadă a anului trecut şi cu 55% mai mare decît în 1953. Cantitatea de lapte colectată şi achiziţionată este cu 20% mai mare decît anul trecut.

Aceste cifre dovedesc că lucrătorii din agricultură au înţeles în mod just sarcinile care le-au fost trasate şi luptă cu succes pentru traducerea lor în viaţă.

Condiţia hotărîtoare pentru asigurarea avîntului creşterii animalelor ca şi a celui al tuturor celorlalte ramuri ale producţiei colhoznice şi sovhoznice o constituie producţia de cereale. Această sarcină nu poate fi înfăptuită cu succes fără o extindere considerabilă a suprafeţelor însămînţate cu porumb. Există unii conducători locali care nu înţeleg importanţa porumbului şi care pretind că această cultură nu se coace oriunde complet. Dar să admitem că nu se coace complet. Este ştiut doar că porumbul are maximum de substanţe nutritive în faza de coacere în lapte şi în galben a ştiuleţilor. Este acelaşi nutreţ concentrat, numai că metoda de depozitare e alta. Experienţa instituţiilor ştiinţifice, a colhozurilor şi sovhozurilor fruntaşe a arătat că ştiuleţii de porumb însilozaţi în faza de coacere în lapte şi în galben nu sînt mai prejos în ce priveşte calitatea lor decît boabele uscate. Porumbul este o cultură productivă. Trebuie să preţuieşti porumbul aşa cum preţuieşti trifoiul.

In această ordine de idei, a spus N. S. Hruşciov, vreau să fac unele observaţii critice la adresa unora dintre conducătorii voştri. Care este situaţia? Organele de partid şi sovietice iau hotărîri cu privire la cultivarea porumbului, lucrătorii vorbesc adeseori despre porumb, dar numeroase colhozuri şi sovhozuri continuă din obişnuinţă să semene culturi puţin productive. Aceasta înseamnă că aceşti conducători nu preţuiesc încă porumbul, nu dau dovadă de perseverenţă pentru a-l introduce în toate colhozurile şi sovhozurile. Puterea obişnuinţei constituie o mare forţă. Totuşi, sînt unele obiceiuri la care trebuie să se renunţe cu hotărîre.

Vechile obiceiuri trebuie dezrădăcinate nu prin metode birocratice, ci prin convingere. Trebuie să se lucreze cu răbdare cu oamenii, să li se demonstreze valoarea excepţională pe care o are porumbul. Iar cînd colhoznicii se vor convinge de acest lucru din experienţă, ei înşişi vor deveni agitatori activi pentru porumb.

Republicile baltice se ocupă de mult cu creşterea animalelor. Aici s-au format cadre remarcabile de mulgătoare, de maiştri în îngrăşatul porcilor. Aceste cadre au obţinut indici înalţi în munca lor. Totuşi, în ultimul timp în colhozurile din regiunile baltice producţia de lapte a scăzut. In mai multe raioane, îngrăşatul porcilor este defectuos organizat. Aceasta se explică prin faptul că în multe colhozuri se constată o lipsă de răspundere personală pentru îngrijirea animalelor, nu este asigurată hrănirea lor normală.

Pentru a se lichida aceste lipsuri trebuie să se întărească hotărît baza furajeră şi în primul rînd să se lărgească semănăturile de porumb, să se îmbunătăţească fîneţele şi păşunile, să se sporească producţia lor la hectar, să se selecţioneze şi să se educe mai bine cadrele de crescători de animale. Numai cu această condiţie creşterea animalelor în republicile baltice va deveni o ramură de înaltă productivitate şi de mare rentabilitate a agriculturii.

N. S. Hruşciov a vorbit amănunţit despre lipsurile în munca colhozurilor şi S.M.T.-urilor din republicile baltice şi despre sarcinile urgente ce le stau în faţă. In multe raioane, a arătat el, unele măsuri nu sînt întotdeauna înfăptuite cu chibzuinţă, cu spirit gospodăresc. Este puţin probabil că trebuia să reduceţi semănăturile culturilor de toamnă şi în schimb să lărgiţi suprafeţele însămînţate cu grîu de primăvară. Se ştie că aici culturile de toamnă dau recolte mai mari decît grîul de primăvară.

Ridicarea nivelului tehnic al agriculturii este una din sarcinile cele mai importante ale lucrătorilor din agricultura regiunilor baltice. Cauza recoltelor scăzute într-o serie de raioane ale voastre o constituie în primul rînd faptul că nu se respectă termenele însămînţărilor, se încalcă agrotehnica, iar la strîngerea recoltei se dă loc la mari pierderi.

Pe pămînturile republicilor baltice este greu să contezi pe recolte bogate fără îngrăşarea sistematică a solului. Or, colhozurile şi sovhozurile introduc puţine îngrăşăminte în sol. Unii tovarăşi invocă pretextul că în multe gospodării nu există suficient bălegar pentru îngrăşatul ogoarelor.

In această ordine de idei, a spus N. S. Hruşciov, aş vrea să vă atrag atenţia asupra celor spuse de academicianul Lîsenko cu privire la sistemul îngrăşămintelor. Pe ogoarele gospodăriei experimentale a Academiei unionale de ştiinţe agricole „V. I. Lenin", experienţele privind folosirea amestecurilor de îngrăşăminte organice şi minerale au dat rezultate minunate. N-ar fi rău ca lucrătorii din republicile baltice să viziteze această gospodărie, să se convingă personal de eficacitatea noii metode de folosire a îngrăşămintelor şi să vorbească despre ea tuturor colhoznicilor. Ar trebui apoi ca, cu participarea academiei, să se elaboreze măsuri practice pentru introducerea noii metode de îngrăşare a ogoarelor în fiecare republică.

In numeroase colhozuri din regiunea Moscova, folosirea îngrăşămintelor după metoda recomandată de academicianul Lîsenko a dat rezultate bune. Mai există însă oameni care nu au încredere în această măsură. Cred că a sosit timpul să se treacă de la vorbe la fapte. Aceasta este o problemă importantă şi ea trebuie rezolvată ca o chestiune de stat.

Cîteva cuvinte despre ogoarele negre, curate. In republicile voastre ogoarele negre, curate, ocupă peste 500.000 de hectare. Este oare indicat ca în condiţiile de aici să fie lăsată nefolosită o suprafaţă atît de mare? Cred că nu este indicat. Dacă aceste ogoare ar fi însămînţate cu porumb, s-ar putea obţine pînă la 68 milioane de puduri de boabe porumb (ştiuleţi în stare de coacere în lapte şi în galben). Anul trecut, în toate cele trei republici s-au pregătit 1.500.000 de tone de nutreţ însilozat. Dacă ogoarele negre, curate, ar fi însămînţate cu porumb aţi putea obţine astfel peste 11 milioane tone de nutreţ însilozat. După cum vedeţi, aceasta este o puternică rezervă suplimentară pentru întărirea bazei furajere a creşterii animalelor.

Este perfect limpede că ar fi mai avantajos să se însămînţeze ogoarele negre, curate. Unii spun: noi paştem vitele pe ogoarele negre şi ce se va întîmpla acum? Trebuie să se treacă cu mai mult curaj la întreţinerea vitelor în stabulaţii de tabără, să se introducă pentru vite conveierul verde. Insămînţînd ogoarele negre cu porumb, colhozurile vor putea asigura cu furaje nu numai creşterea animalelor proprietate obştească, ci şi cea a vitelor proprietate personală a colhoznicilor.

N. S. Hruşciov a atras atenţia asupra necesităţii de a se extinde în republicile baltice semănăturile de in. Inul, a spus el, este bumbacul nordului. Este o cultură tehnică din cele mai preţioase. La voi există toate condiţiile şi pentru a obţine recolte bogate de sfeclă de zahăr. Cultivarea inului şi a sfeclei de zahăr ar contribui la întărirea mai grabnică a economiei colhozurilor, la ridicarea bunei stări materiale a colhoznicilor.

In regiunile baltice există multe terenuri agricole băltite. Desecarea şi valorificarea acestor terenuri va permite să se extindă semănăturile celor mai importante culturi alimentare şi furajere. Este adevărat că pentru efectuarea unor asemenea lucrări sînt necesare maşini şi mecanisme speciale. Statul va ajuta la înzestrarea staţiunilor de maşini şi tractoare şi a staţiunilor de maşini pentru lucrările ameliorative cu tehnica necesară. Dar totodată trebuie folosite în măsură deplină şi resursele locale.

In condiţiile regiunilor baltice multe maşini şi unelte agricole trebuie adaptate la specificul local. De aceea ar fi de dorit să ne gîndim cum să se organizeze pe loc proiectarea şi producţia unor maşini. Voi singuri ştiţi mai bine care maşini pot fi folosite cu mai multă eficacitate în condiţiile voastre.

Aici s-a arătat că cu prilejul comasării colhozurilor au fost create gospodării care nu au prea mult pămînt, dar acesta este fărîmiţat în parcele mici în diferite locuri, iar colhoznicii trăiesc răzleţiţi, în cătune. A conduce asemenea colhozuri este un lucru complicat. Trebuie să ne gîndim şi să abordăm această problemă în mod raţional, acolo unde este nevoie trebuie să se treacă la decomasare. In colhozurile care s-au întărit din punct de vedere economic ar trebui să se ducă o muncă de populare a cătunelor şi să se acorde ajutor colhoznicilor în această direcţie.

Vorbind despre munca sovhozurilor din regiunile baltice, N. S. Hruşciov a semnalat lipsuri importante în activitatea lor de producţie. In sovhozuri, preţul de cost al produselor este foarte ridicat. Producţia unui chintal de cereale în sovhozurile Lituaniei revine la 89 de ruble, în Letonia — 87 ruble, în Estonia — 107 ruble. Or, aceste sovhozuri primesc de la stat cereale furajere la un preţ variind între 40 şi 62 de ruble per chintal. In aceste condiţii, directorii sovhozurilor nu sînt interesaţi să aibă cereale furajere din producţia proprie. Cu cît vor avea mai multe cereale proprii, cu atît va fi mai scumpă producţia.

Este timpul să se pună capăt cu hotărîre acestui fenomen anormal. Toate sovhozurile pot şi trebuie să devină gospodării cu înaltă rentabilitate. Conducătorii sovhozurilor trebuie să acorde atenţie conducerii pricepute a gospodăriei. Sarcina lor este de a lupta pentru sporirea continuă a producţiei agricole, pentru reducerea preţului ei de cost. Este necesar ca pentru fiecare sovhoz să fie elaborată o structură a suprafeţelor însămînţate care să asigure, prin producţia proprie de furaje, obţinerea unor cantităţi maxime de carne, lapte şi alte produse animale la fiecare sută de hectare de terenuri agricole.

N. S. Hruşciov a acordat o deosebită atenţie problemelor îmbunătăţirii conducerii agriculturii de către organele de partid şi sovietice locale. Este necesar, a spus el, să se continue cu perseverenţă munca de întărire a colhozurilor cu cadre experimentate, care să cunoască munca. Dacă la noi în fruntea fiecărui colhoz se va afla un adevărat organizator, vom reuşi să ridicăm într-un termen scurt orice gospodărie la nivelul gospodăriilor fruntaşe.

Adeseori, a spus N. S. Hruşciov, conducerea colhozurilor, S.M.T.-urilor şi sovhozurilor nu este concretă, este lipsită de obiect. In fiecare raion există multe cadre conducătoare, ele ajungînd cîteodată la cinci oameni pe colhoz, dar adevăraţi conducători nu există. Lucrătorul care ocupă o funcţie de conducere nu este încă un conducător. Pentru a fi un adevărat conducător trebuie să cunoşti bine munca, să ai în permanenţă contact cu masele, nu numai să le înveţi, ci să şi înveţi de la ele, să te sfătuieşti cu ele.

La noi există încă destui lucrători care pot ţine un referat pe orice temă, iar apoi îşi string hîrtiile şi părăsesc cît mai grabnic tribuna. Acest lucru este fără îndoială mai uşor decît să stai de vorbă cu colhoznicii, să analizezi profund starea lucrurilor în colhozuri, să ajuţi oamenii în rezolvarea unei sarcini sau alteia. Unii activişti de partid cu munci de răspundere se ruşinează să plece într-un colhoz fruntaş şi să înveţe acolo cum trebuie organizată cu pricepere o gospodărie pentru a transmite experienţa cea mai bună altor arteluri. Aceasta este o atitudine greşită. Astăzi nu poţi conduce cu adevărat agricultura fără a studia şi introduce experienţa înaintată.

Interesele avîntului continuu al producţiei colhoznice şi sovhoznice cer întărirea prin toate mijloacele a muncii organizatorice şi politice a organizaţiilor de partid. Pentru a mobiliza masele la rezolvarea cu succes a sarcinilor care stau în faţa agriculturii trebuie să lucrezi cu fiecare om, să te apropii de fiecare colhoznic, lucrător din S.M.T. şi sovhoz.

Poporul nostru, a spus în încheiere N. S. Hruşciov, este strîns unit în jurul partidului comunist, care îşi cunoaşte ţelurile, ştie să organizeze masele şi să le ducă după sine. Nu încape nici o îndoială că prin eforturile întregului popor sovietic, hotărîrile plenarei din ianuarie a Comitetului Central al P.C.U.S. vor fi îndeplinite înainte de termen. Aceasta va întări şi mai mult puterea economică a marii noastre patrii, va ridica bunăstarea materială a oamenilor muncii.

Vizita tovarăşului N. S. Hruşciov în R.S.S. Estonă

TALLIN 18 (Agerpres). — TASS transmite: La 17-18 iunie tovarăşul N. S. Hruşciov, prim secretar al C.C. al P.C.U.S. a vizitat R.S.S. Estonă.

La 17 iunie el a vizitat oraşul Tartu, colhozul „Kaardiviaelane", raionul Tapa. Tovarăşul Hruşciov a stat de vorbă cu preşedintele colhozului, cu membri ai conducerii şi cu colhoznici. El s-a interesat de problemele sporirii producţiei agricole, despre felul în care se îndeplinesc hotărîrile plenarei din ianuarie a C.C. al P.C.U.S. Apoi tovarăşul Hruşciov a vizitat sovhozul „Visu". In seara zilei de 17 iunie el a asistat la un concert dat la Tallin de maeştri ai artei din republică. Publicul a întîmpinat cu aplauze furtunoase apariţia în sală a tovarăşului N. S. Hruşciov.

La 18 iunie, tovarăşul N. S. Hruşciov a discutat cu conducătorii organizaţiilor republicane şi orăşeneşti despre dezvoltarea agriculturii în R.S.S. Estonă.

O revistă americană despre schimbul de delegaţii agricole între U.R.S.S. şi S.U.A.

NEW YORK 18 (Agerpres). — TASS transmite:

Sub titlul „Vizita ruşilor ridică probleme", revista „Iowa Union Farmer" publică un articol redacţional despre situaţia fermierilor din acest stat. In articol se spune printre altele: „Iowa Union Farmer" presupune că ruşii pot învăţa multe de la fermierii din Iowa în ce priveşte producţia de porumb şi creşterea porcilor. Această vizită este un lucru bun. Vizita delegaţiei fermierilor noştri în Rusia este de asemenea un lucru bun, mai ales dacă oamenii care vor face parte din delegaţie nu vor avea idei preconcepute, necorespunzătoare realităţilor.

Revista arată în continuare: Ruşii vor întreba eventual din ce cauză creşterea producţiei fermelor este însoţită de scăderea necontenită a veniturilor fermierilor, din ce cauză cresc datoriile fermierilor; poate că ei se vor întreba despre sistemul de repartiţie a produselor agricole sau despre politica „extrem de contradictorie" de menţinere a preţurilor la produsele agricole, despre creşterea diferenţei între preţurile de achiziţionare şi cele de vînzare la aceste produse, într-un cuvînt se vor pune întrebări la care nu sînt în stare să răspundă nici măcar locuitorii din Iowa care i-au invitat, nici redactorii publicaţiilor agricole.

...Care sînt fermele care vor fi arătate delegaţiei ruse? — se întreabă în continuare autorul articolului. I se va arăta oare un număr redus de ferme selecţionate care recuperează toate cheltuielile şi care au multe vite şi maşini bune, ferme care, din această cauză, pot plăti o arendă mai mare şi dobînzi mari? Sau i se vor arăta ferme ai căror proprietari cu greu pot plăti o arendă ridicată? Sau ferme care au fost cumpărate cu ultimii bani, plătindu-se 300 de dolari sau chiar mai mult pe acru, venitul tot mai redus al fermelor nepermiţînd să se amortizeze suma datorată pentru acest pămînt? Sau poate vor vedea ferme lăsate în părăsire, şi asemenea ferme există în partea de sud-vest a statului Iowa.

Revista subliniază creşterea „fără precedent în perioada de pace" a preţului pămînturilor în S.U.A.; din această cauză fermierul nu poate „obţine şi plăti pămîntul de pe urma veniturilor obţinute din cultivarea lui".

Consfătuirea celor trei miniştri de externe occidentali a luat sfîrşit

NEW YORK 18 (Agerpres). — La 17 iunie s-a încheiat la New York consfătuirea miniştrilor Afacerilor Externe ai celor trei puteri occidentale — S.U.A., Angliei şi Franţei. După încheierea consfătuirii a fost dat publicităţii un scurt comunicat comun redactat în termeni destul de vagi şi din care nu se poate deduce cuprinsul concret al tratativelor.

După cum rezultă din comunicat, cei trei miniştri au discutat nota guvernului sovietic din 13 iunie a.c. adresată guvernelor celor trei puteri, în problema conferinţei şefilor guvernelor celor patru puteri. In comunicat se spune că „a sosit timpul pentru a depune noi eforturi menite să înlăture cauzele conflictului" din relaţiile internaţionale.

In continuare se arată că miniştrii au avut o întrevedere cu cancelarul Adenauer. Comunicatul nu pomeneşte nimic despre cuprinsul acestor tratative, dar presa americană a arătat că s-au discutat problemele legate de invitaţia adresată lui Adenauer de a vizita Moscova.

In comunicat se spune că înainte de conferinţa şefilor guvernelor celor patru puteri, care urmează să aibă loc la Geneva, vor avea loc la Paris consultări ale celor trei puteri occidentale cu alte ţări — membre ale Uniunii nord-atlantice.

Se subliniază îndeosebi că cele trei puteri occidentale intenţionează să urmeze şi de acum înainte aceeaşi „politică comună" pe care au dus-o pînă în prezent.

Comunicat asupra tratativelor dintre primul ministru U Nu şi preşedintele Tito

BELGRAD 18 (Agerpres). — TASS

Ziarele au publicat comunicatul asupra tratativelor duse între 6 şi 16 iunie în Iugoslavia între primul ministru al Uniunii Birmane, U Nu, şi preşedintele R.P.F. Iugoslavia, Iosip Broz Tito

In comunicat se arată între altele că „cele două guverne şi-au confirmat hotărîrea de a depune şi în viitor toate eforturile pentru a duce mai hotărît o politică de coexistenţă, a rezolva prin tratative şi acorduri toate problemele internaţionale, în primul rînd prin intermediul Organizaţiei Naţiunilor Unite şi în conformitate cu ţelurile şi principiile ei, şi a stabili relaţii paşnice între popoare pe baza egalităţii în drepturi".

Potrivit comunicatului, în cadrul tratativelor a fost examinată de asemenea problema dezvoltării relaţiilor economice şi culturale.

Cele două guverne au căzut de acord să întărească colaborarea economică şi dacă se va ivi necesitatea, să încheie acorduri pe termen lung asupra diferitelor probleme economice.

NOTĂ

Ţăranul spaniol, rob în patria lui înrobită

Un proverb care poate fi găsit la multe popoare spune că adevărul este ca şi soarele ce răsare: nu poate fi ascuns cu palma. Tot aşa nu poate fi ascuns, oricîtă zarvă ar face conducătorii Spaniei, traiul nenorocit al milioanelor de ţărani spanioli.

Se spune în această ţară că satele din provincia Sierra de Gredos, provincie cu pămînt aspru, neroditor, aşezat într-o margine a Spaniei, par a fi uitate de oameni şi de dumnezeu. Dar nu numai în aceste sate sărace, arse de un soare torid, leagăn al tuturor bolilor şi mizeriilor, viaţa ţăranilor este grea şi amară. Pretutindeni în Spania franchistă, ţăranii au de înfruntat suferinţele unei crunte mizerii.

Oamenii trăiesc în număr foarte mare în faimoasele cuevas, adăposturi săpate în stîncă şi în malurile colinelor. Să pătrundem într-un sat: de pildă, Purullena. El se află la 14 km de Guadix. Aici locuiesc 250 de suflete. Ţăranii nu au pămînt şi lucrează pe moşia unui conte, care locuieşte la Grenada. Să luăm, de pildă, o familie obişnuită. Tatăl, mama, bunica şi cei doi copii, unul de 11 ani şi celălalt de 9, cîştigă 50 de pesetas pe zi. Cu aceşti bani, nu-şi pot asigura nici măcar hrana zilnică.

„Făcînd recent o călătorie în Spania — scria un englez în ziarul „Manchester Guardian" — noi am trecut adesea cu maşina pe lîngă pluguri de lemn trase de catîri sau boi care înaintau nespus de încet pe un teren arid şi pietros". Plugurile de lemn nu sînt însă singurele mărturii ale vieţii trudnice şi sărace a ţărănimii spaniole. In afară de impozitele enorme cerute de stat, moşieri şi biserică, ţăranii mai au de luptat cu concurenţa puternică a exportatorilor de cereale americani. Suprafeţele cultivate se micşorează continuu, ţăranii ruinaţi şi micii arendaşi înmulţesc rîndurile celor peste 3.500.000 de muncitori agricoli, iar producţia agricolă scade în aşa măsură, încît în prezent recolta de cereale şi legume este cu o treime mai mică decît acea din 1931—1935. Spania este nevoită să importe anual 400.000 tone cereale.

Spania este o ţară agrară, dar 80 la sută din muncitorii agricoli sînt şomeri iar majoritatea pămînturilor sînt deţinute de moşieri. In vreme ce 50.000 latifundiari posedă 23.200.000 ha, adică 51,5 la sută din suprafaţa cultivabilă, 1.250.000 ţărani săraci stăpînesc 1.000.000 ha, adică 2,2 la sută din suprafaţa bună de cultivat.

In satele din vestita regiune sudică situată în jurul oraşului Malaga, scrie ziarul elveţian „Neue Züricher Zeitung", condiţiile de muncă sînt insuportabile. Uriaşele întinderi cultivate cu trestie de zahăr aparţin latifundiarilor care îşi petrec vremea benchetuind în străinătate. Printre muncitorii care lucrează de dimineaţă pînă-n noapte pe cîmp, bîntuie foamea şi bolile. Pînă şi un ziarist american, Robert Fromm, care a vizitat Spania, a fost nevoit să mărturisească că pretutindeni în satele spaniole a întîlnit semnele mizeriei. „Pe drumurile Andaluziei şi ale provinciilor estice — scrie Fromm — am văzut şiruri interminabile de femei şi bărbaţi flămînzi, ducîndu-şi lucrurile în spate şi copiii în braţe. Ei se tîrau obosiţi prin trecătorile munţilor în căutare de lucru, pentru care vor fi plătiţi cu 30—40 cenţi pe zi, iar peste o săptămînă vor fi aruncaţi pe drumuri".

Aruncaţi pe drumuri, asupriţi de cîrmuitori şi exploataţi de moşieri, săraci, flămînzi, pradă bolilor — aşa trăiesc milioanele de ţărani spanioli. Aşa trăiesc toţi oamenii muncii în ţara unde domneşte Franco, unde bugetul ţării este irosit aproape în întregime pentru înarmare şi unde imperialiştii americani se lăfăiesc ca la ei acasă, acaparînd economia Spaniei, transformînd Spania într-un cap de pod al agresiunii contra ţărilor iubitoare de pace din Europa.

Dar asuprirea şi mizeria îndîrjesc poporul spaniol în lupta sa dreaptă pentru libertate şi un trai mai bun, împotriva cîrdăşiei dictatorului Franco cu cercurile agresive din S.U.A. Un val puternic de opoziţie populară condamnă manevrele prin care S.U.A. încearcă să încadreze Spania în blocul agresiv al Atlanticului. Franco n-a reuşit şi nu va reuşi niciodată să îngenunchieze poporul erou al Spaniei.

Vizita lui Nehru în U.R.S.S.

MAGNITOGORSK 18 (Agerpres). — TASS transmite: La 17 iunie, K. I. Polukin, preşedintele Comitetului executiv al Sovietului Orăşenesc de deputaţi ai oamenilor muncii din Magnitogorsk, a oferit un dejun în cinstea lui Jawaharlal Nehru, primul ministru al Republicii India.

După aceea, primul ministru al Indiei, persoanele care îl însoţesc, precum şi delegaţia ziariştilor indieni au vizitat timp de cîteva ore marele combinat metalurgic „Stalin" din Magnitogorsk. Ei au vizitat de asemenea abatajele minei de fier din muntele Magnitnaia.

In seara zilei de 17 iunie, Jawaharlal Nehru şi persoanele care îl însoţesc au părăsit Magnitogorskul, plecînd la Sverdlovsk pe calea aerului.

☆

SVERDLOVSK 18 (Agerpres). — TASS transmite: La 17 iunie au sosit la Sverdlovsk, venind din Magnitogorsk, Jawaharlal Nehru, primul ministru al Republicii India şi persoanele care îl însoţesc.

Jawaharlal Nehru s-a urcat într-o maşină deschisă împodobită cu flori, cu drapelele naţionale ale Republicii India şi Uniunii Sovietice. Pe străzile oraşului el a fost salutat de zeci de mii de oameni ai muncii din Ural. Răsunau aclamaţiile: „Trăiască prietenia dintre popoarele Uniunii Sovietice şi Republicii India", „Trăiască marele popor indian!", „Trăiască pacea în întreaga lume!".

In aceeaşi zi a sosit la Sverdlovsk grupul de ziarişti indieni.

Mişcarea de rezistenţă în Maroc împotriva colonialiştilor francezi

PARIS 18 (Agerpres). După cum relatează presa pariziană, mişcarea de eliberare naţională a poporului marocan cuprinde cele mai diferite pături ale populaţiei. In ultima vreme atenţia presei a fost atrasă de originala grevă a comercianţilor marocani care de cinci săptămîni îşi ţin magazinele închise în semn de protest împotriva represiunilor autorităţilor coloniale. La această grevă participă aproape toţi comercianţii din oraşele Casablanca, Rabat, Safi, Sale, Port-Liautey şi o mare parte a comercianţilor din oraşul Fez. La Safi, în special, comercianţii protestează împotriva arestării a şase activişti sindicali marocani.

Autorităţile franceze au încercat să înăbuşe greva comercianţilor prin ameninţări şi represiuni care nu au dat totuşi nici un rezultat. La Safi, de pildă, soldaţii şi jandarmii au deschis cu forţa uşile magazinelor şi au silit pe comercianţi să ţină magazinele deschise. A doua zi însă aceştia n-au mai deschis magazinele, iar cînd poliţia a deschis din nou cu forţa uşile magazinelor acestea erau goale, iar proprietarii lor fugiseră. La Casablanca comercianţii care refuzaseră să deschidă magazinele au fost expulzaţi din oraş. Insă aceste măsuri nu au frînat rezistenţa lor.

Intr-un discurs radiodifuzat, rezidentul general al Franţei în Maroc, Lacoste, a ameninţat pe comercianţi cu noi represiuni dacă vor continua să refuze deschiderea magazinelor. Dar nici aceste ameninţări n-au dat nici un rezultat. Mişcarea de protest împotriva terorii coloniale continuă.

Situaţia din Vietnamul de sud

HANOI 18 (Agerpres). — După cum se anunţă din Saigon, între trupele lui Ngo Dinh Diem şi armata sectei Hoa Hao se dau lupte grele pe malul sudic al fluviului Mekong.

Ngo Dinh Diem, marioneta americanilor, a concentrat 15 batalioane sprijinite de aviaţie, artilerie şi unităţi navale pentru ca printr-o mişcare de învăluire să nimicească armata sectei Hoa Hao aflată în regiunea dintre Cantho şi Iongxuyen. In luptele din ultimele două zile cele două părţi au pierdut peste 100 de oameni.

Se anunţă că numeroşi soldaţi din armata sectei Hoa Hao au trecut fluviul Mekong şi s-au infiltrat într-o regiune situată la 70 de mile vest de Saigon. Trupele sectei Hoa Hao bombardează cu mortiere oraşul Caolanh.

Incurajat de americani, Ngo Dinh Diem a luat noi măsuri pentru a-şi lichida adversarii.

La Saigon, autorităţile lui Ngo Dinh Diem au confiscat averea a 16 adversari politici ai primului ministru, printre care şi a lui Nguyen Van Hinh, fost şef al statului major al armatei sud-vietnameze, sub pretext că „au colaborat cu răsculaţii".

Timpul probabil pentru zilele de 22, 23 şi 24 iunie

Vremea va continua să fie călduroasă şi mai mult uscată exceptînd apusul ţării unde temporar vor cădea ploi intermitente şi sub forme de averse însoţite de descărcări electrice.

Vîntul va sufla în general slab, cu intensificări locale. Temperatura aerului, în creştere, va scădea uşor la sfîrşitul intervalului. In Transilvania temperatura solului în creştere, la ora 8 dimineaţa la adîncimi de 5—20 cm va oscila între 18—22 grade, fiind ceva mai ridicată în Banat şi Oltenia. Umezeala solului în scădere, exceptînd nord-vestul ţării unde va creşte uşor.

„Agricultura Nouă", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii din R.P.R. Apare de două ori pe săptămînă. Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii. Telefon 7.60.10, 7.60.20. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
Abonamente pe: 3 luni, 5 lei; pe 6 luni, 10 lei; pe 1 an, 20 lei. Abonamentele se fac de către oficiile poştale, factorii poştali, difuzorii voluntari de la sate, din gospodăriile colective, gospodăriile agricole de stat şi S.M.T.